

SZERB GYÖRGY: JÉZUS A LEGIFJABB TANÍTVÁNYHOZ

Bizony, egyszer majd fölserdülsz, fiam,
és állkapsodon felpattan a zár,
és beszélned kell. De az emberi szó
nem oszlik, mint a füst, vagy mint a köd,
hanem, mint az érc, a térben megmarad,
nem keveredik, el és nem vegyül,
s ha létrehozta, súlyát hordozod,
mert tett a szó, melyért felelni kell.

S az időben is, mint a gondolat
(mely számmal nem jelölhető elem),
akképp marad meg változatlanul,
ahogy kimondta. Rá piszok, penész
s a ráfogás rozsdája települ,
de vendég-bőre lehámozható,
s erénye, bűne tiéd egyedül.

Ezért hát egyszer s mindenkor, fiam,
döntsd el magadban, mely oldalra állsz,
s ha döntésedben szív találkozik
értelemmel, s jó közérzeted
nem rongja kétely, lelkifurdalás,
és gyomrodban az étvágy otthonos,
s jöttment fájások nem gyötrik fejed:
maradj utas a választott úton,
s legyen beszéded annak útköve,
minek eső és bontott szél nem árt,
s a rengetegben méltóképp vezet.

Szavadért, fiam, megpróbáltatás
köszönt reád és tiedre mind.

Éhezni fogod a pénzt, s nem jár neked.
Szomjazol hírt, s csak hírhedtté leszel,
s békére vágyol, pedig vívni kell.

Hallgatni próbálsz, de a hallgatás
emészt, és szádban rossz ízű a csend;
hazugság-ostyát forgatsz nyelveden,
de marja szád és gyomrod mérgezi,
és foltokat hagy tiszta bőrödön.

Nincs hát menekvés. Pedig tart a kín,
gyötörnek olykor láthatatlanul,
de sokszor nyíltan, sokaság előtt,
csöcselék módján kövezik szavad,
és mindenik kő homlokodon ér,

mert öntested a szó, mely megfogant
és elhagyott, mint magzat az anyát,
hogy éljen, folyton visszahatva rád.

Gyilkolnak tettel s hallgatással is,
(az elhallgatott szó majdnem halott,
de tetszhalál ez, megszakítható),
s az így-ügy méreg, mind szívedre száll,
és sejtenként fogyasztja életed,
cseppenként szívja fenntartó erőd,
s lassan tükrödre vési koponyád.
S akkor gáncsot vet majd a gyávaság
(unokabátyánk, botja félelem),
s te elharapnád inkább nyelvedet,
minthogy beszélj, hisz önméreg a szó,
s az öngyilkost az Isten bünteti.

De akkor, fiam, ha fogvacogva is,
ha reszketve, ha verejtékben is,
szüld meg a szót, mely oly mélyen fogant,
ahol még nem járt kés, szem, tudomány,
s mint diadalmas hatalmak keze:
a szózatukhoz tölcser lesz a szád,
s nem métereken s nem órákon át,
de téren és időn túl hallhatón
az embereknek mondasz valamit,
valamit, amit más nem mondhat el,
de amit neked kiáltani kell.

Ez törvényed, s a törvényre vigyázz.
Mert próbáidnak útján, ha megállsz,
ha gyötrelmeid kelyhét eldobod,
ha elrémülsz a holnapod előtt
s kitérni próbálsz: elhagy az erő,
mely, mint igazság, védte életed,
mely házadnak, hol neved véttetett,
dicsőséget szánt elégtételül;
ha kitérni próbálsz, poklokig bukol,
s ítélet vár, mely nem szán, nem kímél,
mert megharaptad méhében anyád:
amire szüült, te megtagadtad azt.

Fiam, szeretlek. Indulj és beszélj,
érezd, utadra áldás napja süt,
s az út egy pontján én várlak, ne félj!

**KALENDÁRIUM
JANUÁR**

Január 2. – A keresztény egyházakban, több helyen is ezt a napot Jézus „neve napjaként” ünneplik. A név régi, héber eredetű (Jehósua – „az Úr a szabadítás”) Abban az időben (de ma is például Dél-Amerikában) általánosan kedvelt, hétköznapi keresztnév volt. A Bibliai Jézus élete az evangéliumokból ismerhető meg. Mostani lapszámunkban Jézus példázatait vettük sorra az egyperces áhitatokban. A Mester igehirdetésének a középpontjában Isten országának az elérhetősége állt, hiszen ezt ígérte: „...*ha majd elmegyek és helyet készítetek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket. hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.*”

Január 6. - Jeanne d’Arc¹, Szent Johanna– 600 évvel ezelőtt ezen a napon született (Domrémy, 1412. január 6.² – Rouen, 1431. május 30.), az „orléans-i szűz”, a Franciaország védőszentjévé lett parasztlány, akit látomásai, hitének ereje tett nemzeti hőssé. A százéves háború idején vezette a francia nép felszabadító harcát az angolok ellen. Parasztlányként látta meg a napvilágot Kelet-Franciaországban. A százéves háborúban a francia királyi hadsereg élén több meghatározó győzelmet aratott, amelyek megfordították a háború kimenetelét, és lehetővé tették VII. Károlyt trónra lépését. A burgundok fogták el és adták az angolok kezére, majd az egyházi törvényszék elítélte és 19 éves korában máglyán megégették. 24 évvel később, 1455-ben VII. Károly király kérésére a pápa felülvizsgálta a szentszék döntését. Az új eljárásban Jeanne-t ártatlannak találták és mártírrá nyilvánították. Jeanne-t 1909-ben boldoggá, 1920-ban pedig szentté avatták.

Január 8. – Galileo Galilei 370 évvel ezelőtt, ezen a napon hunyt el (Pisa, 1564. február 15. – Arcetri, 1642. január 8.) a nagy olasz természettudós. A heliocentrikus világkép hirdetőjéről, a távcső továbbfejlesztőjéről, a csillagászatban, a fizikában és matematikában egyaránt úttörő jelentőségű kísérleteket végző tudósról lapunk 30. oldalán található filozófikus írás.

Január 16. – Mikszáth Kálmán 1847. január 16-án született a Nógrád megyei Szklabonyán. Mikszáth ősei többségükben tudományszerető, klasszikus műveltségű, külföldi egyetemeket látogató, tollforgató evangélikus papok, akik egyházi és történeti dolgokban egyaránt jártasak. Mikszáth jogászként végzett Pesten, de e

tudásának inkább újságíróként és íróként látta hasznát. A kiegyezéskori Magyarország válságos éveinek egyik leghitelesebb tolmácsolója és formálója, akinek az írói elismerést a Tót atyafiak és A jó palócok novellái hozták meg. A romantikus mese, a felhőtlen idill, a könnyed, áttetsző humor mestere volt.. Későbbi műveiben megváltozott a hangja: írásai híven tükrözték vissza az úri-nemesi társadalom fokozódó erkölcsi-szellemi züllését, belső szétesését. A valóságot írta: ítéletet kellett mondania. Nagy kritikai realista regényeiben (Beszterce ostroma, Az új Zrínyiász, Különös házasság, A Noszty-fiú esete Tóth Marival, A fekete város) a leleplező gúny, a satíra fegyverével tiltakozott egy mind jobban elembertelenedő világ ellen. Személyes élete is – mint a kor, amelyben élt – tele volt válságokkal, még ifjú feleségétől, Mauks Ilonától is el kellett válnia, amire a kilátástalanság és az egyre jobban szorító nyomor kényszerítette. Csak hét évvel később, amikor már elismert író lett, vehette újra feleségül korábbi asszonyát. Idős korára minden elismerést megkapott, élete végéig (1910) képviselőként is tevékenykedett.

Január 27. – Árpád-házi Szent Margit 770 évvel ezelőtt ezen a napon született (1242-1271) IV. Béla királyunk lányáról, rövid, önfeláldozó életéről lapunk 19. oldalán olvashatnak az érdeklődők.

Január 31. – 215 éve, 1797-ben ezen a napon született Franz Schubert, korának egyik legmeghatározóbb zeneszerzője. Schubert még Mozartnál is kevesebb évet élhetett meg: 1828-ban 31 éves korában ragadta el a halál. Ennek ellenére – akárcsak Mozart – ő is elképzelhetetlenül gazdag életművet hagyott ránk. Fő műfaja kétségtelenül a zongorakíséretes dal, de kamarazenéje (vonósnégyesek, zongoraszonáták, zongoratriók, a „Pisztráng-ötös”), szimfóniái és miséi ugyanolyan magasrendűek. A klasszika és romantika határán alkot; e különös átmeneti kor érzékeny dalnokaként. Melódiáira a keresetlen egyszerűség és az áradó dallamosság egyszerre jellemző. Szakrális kompozíciói – különösen a két utolsó mise – hitének megrendítő tanúi.

Január 31. – 130 éve, 1882-ben ezen a napon született Alan Alexander Milne, a Micimackó írója. Életéről, munkásságáról bővebben lapunk 29. oldalán írunk.

Tartalom

KALENDÁRIUM – Január	2.
BIBLIAI GONDOLATOK	
Pál fordulása – pálfordulás (<i>Iványi Gábor jr.</i>)	4.
PUBLICISZTIKA	
Boldog Új Év (<i>Iványi Gábor</i>)	5.
HÍRMOZAIK A KÖZELMÚLT ESEMÉNYEIBŐL	
Évzáró ünnepség a Fűtött Utcában	6.
Éhségstrájkolók ledöntött kordonnal	
Kibőjtöljük!	7.
Idősek otthona nyílt Szolnokon	8.
Kit küldjek el? (<i>Iklódy László</i>)	8.
Köszönet az adományokért!	9.
VALLÁSTÖRTÉNELEM	
A kereszténység zsidó gyökerei (<i>Vattamány Gyula</i>)	10.
Állam, vallás (<i>Iványi Gábor</i>)	11.
INTÉZMÉNYEINK ÉLETÉBŐL	
Ahol a tanulás izgalmas kaland (<i>Trócsányi Anikó</i>)	12.
KÖLYÖKSAROK	
Tudod-e, hogy ki írta, honnan ered?	14.
FABULÁK-1.	15.
OLVASNI JÓ!	
Artur von Bergen önéletrajzának folytatása (Iványi Tiborné ford.)	16.
SZÜLŐAKADÉMIA	
Az erőszak születése (<i>G.D.</i>)	18.
BARANGOLÓ	
Boldog Margit szigete (<i>Balogh Edina</i>)	19.
AZ EGYHÁZTÖRTÉNELEM NŐALAKJAI – III.	
„Tele van az életem csodákkal” (<i>Szabó Ildikó interjúja Vadászi Ilonával</i>)	20.
ISTENTISZTELETI REND – Január	21.
VELÜNK ÉLŐ MÚLT	
Egy negyvenéves dráma mai tanulságokkal (<i>gigi</i>)	22.
EGYPERCES ÁHITAT MINDENNAPRA (<i>I.G.</i>)	24.
BACH KANTÁTÁINAK NYOMÁBAN	
A kezdet és a vég áldott egységéért (<i>Göncz Zoltán</i>)	28.
ÉVFORDULÓK	
– 130 éve született A. A. Milne (<i>Bereczki Géza</i>)	29.
– 370 éve hunyt el Galileo Galilei (<i>Erős Máté</i>)	30.
FILLÉRES FŐZÉSI PRAKTIKÁK	
Finomat – egészségeset – olcsón	32.
A hónap zöldsége: a fehér káposzta	33.
TÁMOGATÁS	
A legelesettebbek szorulnak a legnagyobb segísége	34.
Idegen szavak és kifejezések szótára	35.
Álláshirdetés a MET intézményeibe	36.

IMPRESSZUM

Kiadja a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség * H-1086 Budapest, Dankó u. 11. * Telefon/fax. (06-1) 5770515/577-0514 *
e-mail: metegyhazi@wjlf.hu * www.metegyhazi.hu * ISSN1216 7223 * Technikai számunk:0444 * Bankszámlaszám:OTP Bank Rt.:
11708001-20520380 * Készíti a szerkesztőbizottság * Felelős szerkesztő: Gyarmati-Szabó Éva * Felelős kiadó: Iványi Gábor * Éves
előfizetési díj: 960 Ft * Egyes példányszám ára 80 Ft * Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkeszi hivatalban.

**BIBLIAI
GONDOLATOK**

Pál fordulása – páfördulás

A „páfördulás” kifejezése a kereszténység meghatározó alakját, Pál apostol személyét járja körül, az apostolnak az úgynevezett Krisztus-esemény (Krisztus halála és feltámadása) kapcsolatos gondolkodásmódját is illusztrálva. Jelen írás is ezt célozza.

Jézus mennybemenetelét követően számos tagból álló csoport jelent meg Jeruzsálem utcáin. Valamennyien Jézus feltámadását hirdették. A hírt és a hirdeteket körül ölelő események (érdeklődők sokasága és a csodálatos események híreinek gyors terjedése) némelyeket a korabeli vallási vezetők közül állásfoglalásra készítettek: Krisztus feltámadásának hirdetése nem illeszthető a pillanatnyi vallási, politikai horizonthoz. Kezdetét veszi a Krisztus-követők, az úgynevezett ősegyház visszazorítása. Az ősegyház ellen hadakozók között találjuk Saul, a későbbi Pált is, aki egy ízben éppen Damaszkusz felé nyomul, hogy az ottani Krisztus-hívőket Jeruzsálembe hurcolja. A úton azonban megjelenik Jézus nagy fényességben („Én vagyok...”), a látványtól Saulnak szinte földbe gyökerezik a lába, elakad a szava, a fény megvakítja, éjszakai sötétség telepedik rá. A járásképtelen írástudót Damaszkuszba viszik, ahol napokig böjtöl, vakon várva útmutatásra. A hagyományos keresztény értelmezés a gyógyulásában – vagyis szeme világának visszanyerésében – múltjának felszámolását is látta és látja ma is. *Megtért* (találkozott Jézussal), böjtölt (bűnbánatot tartott) és „látást kapott” (bizonyosságot nyert: senki nem vádolja): *más emberré lett* (Krisztus apostola) – a páfördulás ezt a tartalmat őrzi a népnyelvben.

Minden dolog változásának mértéke, minősége alapvetően a korábbi állapotához való hozzámérése módján értelmezhető. Ki volt Saul? Mihez képest lett más? *Mitől szabadult meg, vagyis mivé vált?*

A bibliai gondolkodás hangsúlyozza (pl. Mózes és az Egyiptomból való szabadulás esetében), hogy az Istenel való találkozás szabadulást rejt, valóságos exodust, ami mássá formál. Isten egyrészt nem végez fél munkát: hűségéből és szeretetéből fakadó szabadítása mindenre kihat. Másrészt megállapítható: a nép kivonulása – ami válasz Ábrahám, Izsák és Jákob Istenének (új-bóli) elhívására – szintén teljes körű. Jákob leszármazottai közül senki nem maradt Egyiptomban. Ennél a pontnál fontosnak tűnik megjegyezni, hogy a kivonulás eseményét nem az Ígéret Földjére való bevonulás tette teljessé, hanem a Törvény átadása a Sínai-hegynél:

ez a kihívás/elhívás erkölcsi vonzata, a nép válasza és cselekedetekre (Törvény betartása), *továbbmozdulásra kényszerítése*. Ahogy Izrael népe Mózesrel és a Törvénnyel (újra csak) más néppé lett, ahogy Isten Hegyénél Izrael királya, Saul prófétákkal találkozáva „más emberré” válik, így lesz a Jézus-kortárs Saulból is „más”: Pál, Krisztus és a pogányok elhívott apostola.

Pál apostolhoz végső soron nem a damaszkuszi út eseményeinek újabb és újabb körberajzolásai visznek közel, hanem *írásai*. Leveleiből kiderül: a damaszkuszi úton történt események alapvetően nem eredeti vallási identitásának módszeres visszavonására és újraértékelésére biztatták, hanem – az isteni kényszerítésnek engedve – annak prófétai hirdetésére, hogy Isten nem személyválogató. Krisztus halálának és feltámadásának evangéliumával Pál apostol minden nép felé *fordult*. A páli *megértés és tett* (a sokféle módon szóló Isten közölgése) éppen hogy Ábrahámnak, a Népek Atyjának adott isteni ígéretek egyik, ha nem a legharsányabb fejleménye. Isten nem személyválogató. Ennek ábrahám és jézusi ígéreteken és beteljesedéseken nyugvó módszeres hirdetése – „nincs immár kárhóztatása azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak” – Pált minden nép, „először zsidók, majd hellének” felé fordította. Mert Isten számára semmi sem lehetetlen, az sem, hogy a Jeruzsálemből Damaszkusz felé hatoló Saulban Pált, a már őrízve-kiválasztott „edényét” a megváltás hirdetésére eleve elrejtse. Számunkra, keresztények számára is kihívás: engedjünk-e Istennek, hogy napról napra *más kereszténnyé* tegyen? Ahogyan Ő eleve elrejtette... Noha mi már éppen Saul-Pál példájából tudjuk, e *más* nélkül nincs fejlődés, nincs szabadulás...

Iványi Gábor jr.

Boldog Új Év

*„elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm
erőtlenség által ér célhoz.” (2Kor 12, 9a)*

Ez az ige a sokunk által kedvelt Útmutató 2012-re ajánlott évi jelmondata. Ragaszkodunk a boldog új évhez, történjék bármi is! Az igazat megvallva, mindig tudtuk, csak nem szívesen tettük magunkévá, hogy „nem nagyobb a tanítvány a mesterénél” (Lk 6,40) és „gyűlöletesek leszték minden nép előtt az én nevemért. És akkor sokan megbotránkoznak és elárulják egymást és gyűlölik egymást.” (Mt 24, 9-10). Ez az, amire nem akarunk gondolni, pedig napjainkban ez újra megtapasztalható.

December és az új esztendő fordulóján a parlament újra elfogadja azt az egyházi törvényt, mely lényegesen korlátozza vagy akár meg is kérdőjelezi jogainkat. Emberi ösztönünk azt súgja, hogy minden áron meneküljünk ebből a helyzetből. De szabad-e elfutnunk a megtapasztalások elől, melyeket csak azok élnek át, akik átjutnak a könnyek tengerén és a megpróbáltatások sivatagán. Erőtlenek vagyunk? Igen, Jézus is egy sebezhető istenképet hozott a világba. Az utolsó pillanatban legszűkebb körének maroknyi csoportja is magára hagyta. Hasonlóképpen Pálnak is át kellett élnie, hogy milyen kicsi és gyöngye a sokkal jobb hatalmi háttérrel rendelkező ellenfeleivel szemben. Mégis azt tapasztalta, hogy Isten üzenetet hordozó szabadító munkája akkor tudott az ő életében kibontakozni, amikor emberi erőforrásai kiapadtak. Ha sem fizikai, sem kapcsolati, sem ismereti tőkéje nem tudta tovább segíteni. Természetesen, ami erőnkéből telik, azt meg kell tennünk. Erre kötelez bennünket a szolgálat, amire az Úr hívott el, a legszegényebbek, a legkisebbek, a legvédtelenebbek között. De hadd váljék a 2012-es év az erőtlenségünkkel való dicsekvés esztendejévé és tapasztaljuk meg, hogy Istent nem lehet szándékai megvalósításában semmilyen emberi törvénykezéssel feltartóztatni. Az új év erőtlen és mégis boldog embere az „aki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll és csúfolódók székében nem ül; hanem az Úr törvényében van gyönyörúsége és az ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal. És olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, mely idejekorán megadja gyümölcsét és levele nem hervad el; és minden munkájában jó szerencsés léssen. Nem úgy a gonoszok, hanem, mint a polyva, amit szétszór a szél. Azért nem állhatnak meg a gonoszok az ítéletben; sem a bűnösök az igazak gyülekezetében. Mert tudja az Úr az igazak útját, a gonoszok útja pedig elvész.” (Zsolt 1)

Jó úton haladunk, és célba fogunk érni. Mindenkinek jó utat kívánok!

Iványi Gábor lelkész,
egyházunk, a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség elnöke

HÍRMOZAIK A KÖZELMÚLT ESEMÉNYEIBŐL

Évzáró ünnepség a Fűtött Utcában

A Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség oktatási és szociális központjában december 13-án tartottuk meg intézményeink évzáró- és értékelő ünnepi rendezvényét, ahol köszönetet mondtunk mindazoknak, akik a MET munkáját a 2011-es évben figyelemmel kísérték és számítani lehetett megtisztelő érdeklődésükre, sok esetben aktív közreműködésükre, támogatásukra. A programon munkatársaink mellett a Fűtött Utca meleg tál étellel megvendégelt hajléktalan lakói, ismert barátaink, médiumok képviselői és külföldi nagykövetségek, szervezetek munkatársai is részt vettek. A rendezvénynek ezúttal az év egyházunkat is érintő ellentmondásos történései adtak különös jelentőséget.

Iványi Gábor, a MET elnöke a Krisztus Szege pincekápolnában tartott évzáró értékelést. A 2011-es év eseményeit összefoglalva bibliai idézetet hívott segítségül, miszerint „A világosság a sötétségben fénylik” – ezzel utalt arra, hogy az idén október 1-én ünnepelte a Magyar Evangéliumi Testvérközösség elismerésének 30. évfordulóját, ami egybeesett az új egyházi törvény megszületésével, ami viszont január elsejével elvonná a MET megszerzett jogait. *(Azóta a törvényt az Alkotmánybíróság megsemmisítette, de a módosított változatát még 2011 végén megszavazza a parlament, ezzel lapunk más írásai foglalkoznak – a szerk.)*

– Semmilyen hatalom nem mondhatja azonban meg, hogy egyház vagyunk-e – emelte ki az elnök, aki hozzátette, hogy a kormány döntése mintegy húszezer embert érint, akik diákként, tanárként, hajléktalanként, illetve családtagként a MET-hez tartoznak.

A másik fontos évfordulóként Iványi Gábor kielemezte, hogy az ún. Fűtött Utca, a legalacsonyabb szintű hajléktalanellátó intézmény a Dankó utcában éppen 2011. december 13-án ünnepelte nyolcadik születésnapját, miközben december 1-én lépett életbe az a törvény, amely szerint 150 ezer forintos pénzbírsággal, illetve elzárással büntethető az a hajléktalan, aki „életvitelszerűen az utcán él”. Tarlós István főpolgármester ugyan kölcsönvette az elnevezést, és a „főváros *fűtött utca* programjáról” beszélt, ám a MET azonos nevű intézménye egy jó nemzetközi hírnévnek örvendő intézmény, amely nem rendőri ügynek tekinti a hajléktalanságot. Hozzátette: „A kultúrállamokban a szociális kérdéseket jó törvényekkel, szolidaritással kezelik.”

Az elmúlt év történéseit összefoglalva egyebek között elmondta, hogy a Dankó utcai létesítményeknek otthont adó telket 1990-ben kapta meg a MET, amikor még itt egy

kiégett húsüzem állt – majd a felújítást követően létrejött intézményekben azóta „sok százezer ember evett, aludt”, az oktatási program keretében hét hajléktalan érettségizett, akik közül hárman főiskolára is bekerültek, s a hajléktalankor sportegyesülete fociban és boxban is jól teljesített.

Sok támogatást, adományt kapott az óvoda is, ahol negyven gyermeket látunk el. Tavaly ezer pár cipőt is vettünk a gyerekeknek.

Iványi Gábor végül beszélt *Izsák-Bács Jeremiás* lelkész strasbourgi tiltakozó éhségstrájkjáról, amely a vallás-szabadság sérelmére szeretne volna felhívni a figyelmet – s a böjt átvállalását helyezte kilátásba, egy-egy nap erejéig.

ÉV

Éhségstrájkolók ledöntött kordonnal

Mintegy húsz szimpatizáns ledöntötte a Médiaszolgáltatás-támogató és Vagyonkezelő Alap (MTVA) óbudai, Kunigunda úti épületénél az éhségstrájkolókat körülvevő kordont december 29-én reggel – jelentette az MTI tudósítója a helyszínről.

Varju László független országgyűlési képviselő, a Demokratikus Koalíció politikusa (DK), aki Lendvai Ildikó és Harangozó Tamás szocialista képviselőkkel érkezett a helyszínre, csavarkulccsal kezdte meg a kordon bontását, miután országgyűlési képviselői igazolványát felmutatta, és így a biztonsági őrök átengedték a kordonok között. Ezt látva a szimpatizánsok és a kint rekedt éhségstrájkolók ledöntötték az MTVA főbejárata előtt felhúzott kordon bal oldalát, majd elfoglalták az éhségstrájkolóknak eredetileg kijelölt helyet.

Rendőri intézkedés a kordonbontásnál nem történt. Előzőleg a rendőrök ott voltak a helyszínen, igazoltatták a december 10-től éhségstrájkot folytató Nagy Navarro Balázst, a Televíziósok és Filmkészítők Független Szakszervezetének (TFSZ) alelnökét, és felszólították az éhségstrájkolókat, illetve szimpatizánsokat, valamint a biztonsági őröket, hogy tartózkodjanak az erőszakos cselekményektől.

A közmédia gyártóbázisánál december 24-én húzta fel a közmédia biztonsági szolgálata a kordont a székház egyik bejárata elé, ezt a kordont kezdte meg csütörtök reggel összehúzni, ezért az éhségstrájkolók nem tudtak bejutni az általuk használt helyre. A teljes összezárást az egyik aktivista úgy akadályozta meg, hogy beült a részbe.

Lendvai Ildikó az MTI-nek elmondta, csütörtök reggel értesültek arról, hogy az éhségstrájkolók egy részét a biztonsági őrök nem engedik be a számukra kijelölt helyre, és azért érkeztek ide, hogy tisztázzák a helyzetet. Azt is közölte, jogászokkal konzultálnak, milyen jogi lépést tehetnek az ügyben.

Forrás: MTI

Kiböjtöljük!

Térjen vissza a kormány az Európában megszokott jogállami keretekhez, vagyis vonja vissza a nemzetközi normákat sértő, egyeztetés nélkül keresztülerőltetett sarkalatos és egyéb törvényeit – hangsúlyozta Iványi Gábor, a MET vezető lelkésze azon a karácsony előtt összehívott rendkívüli sajtótájékoztatón, amelyen bejelentették a „Kiböjtöljük” mozgalom indítását is. (A böjtbe, éhségstrájkba kezdők a www.bojt.atw.hu címen csatlakozhatnak, ha ezt valódi nevükkel és e-mail címükkel vállalják.)

Dr. Iványi Gábor közbenjárására amerikai – köztük republikánus – politikusok (*Mike Pompeo*, az Amerikai Egyesült Államok kongresszusának tagja és a Vallás-szabadság Nemzetközi Választmányának két társelnöke, *Trent Franks* és *Heath Shuler*) Orbán Viktornak címzett nyílt levélben tiltakoznak a magyar kormány eddigi intézkedései ellen és felszólítják a miniszterelnököt: garantálja az egyenlő jogok védelmét és változtassák meg a jelenlegi vallásügyi törvényt. Ugyanakkor *Izsák Bács Jeremiás* mennonita lelkész vallás-szabadságért folytatott strasbourgi éhségstrájkja, melynek híre bejárta a magyar és a külföldi sajtót, az illetékeseket nem érdekli, az Alkotmánybíróság pedig úgy tűnik, nem igazán kívánja korlátozni a jogalkotói hatalmat. E három téma kapcsán tartott rendkívüli sajtótájékoztatót Iványi Gábor 2011. december 22-én a Wesley Stúdióban.

Az igazi apropót ehhez az adta, hogy az Alkotmánybíróság a közelmúltban megsemmisítette, de még előtte a kormány gyorsan hatályon kívül helyezte az egyházügyi törvényt, amelynek új verziója új aggodalomra ad okot az érintett kisebb egyházak számára. A parlamenti bizottság módosító indítványa szerint az adott szervezetnek legalább százéves nemzetközi működéssel kell rendelkeznie, vagy legalább húsz éve szervezett formában, egyesületként kell működjön Magyarországon. E húszéves időtartamba beleszámítana a jogszabály hatálybalépése előtt az 1990-es egyházi törvény alapján nyilvántartásba vett egyházként való működés is. A régi jogszabálytervezetben egyébként még ehhez hasonlóan a húszéves magyarországi működés szerepelt kritériumként, ezen változtatott a Lázár János által karácsony előtt benyújtott új törvényjavaslat

A Magyarországi Krisna-tudatú Hívők Közössége az új feltételek mellett is megfelelné az egyházzá válás követelményeinek – hangsúlyozta Mérő Mátyás,

a közösség sajtóreferense. Meg kell különböztetni a vallást és az intézményt, hiszen bár a hinduizmus gyökerei több mint ötezer évre nyúlnak vissza, a Krisna-tudatú hívők nemzetközi szervezete alig fél évszázados, Az, hogy egy politikusokból álló bizottság dönt majd arról, mi minősül vallási tevékenységnek, szembemegy az állam és az egyház szétválasztásának elvével – mondta. Előremutatónak tartja viszont a földtörvény módosítását, így a Krisna-tudatúak és a kisebb egyházak is megtarthatják földjeiket. Az új jogszabály-tervezet szerint - melynek általános vitáját és zárószavazását még ebben az évben megtartják – legalább ezer fő támogatására van szüksége a vallási közösségeknek, hogy a „népi kezdeményezés szabályai szerint” kérelmet nyújthassanak be az Országgyűlés vallásügyi bizottságához egyházzá minősítésük érdekében. Ez gyakorlatilag ezer fős létszámkorlátot jelent a felekezetek számára – azon a 14 egyházon kívül, amelyeket a törvénytervezet automatikusan egyházként ismerne el. Iványi Gábor kijelentette: ha a Fidesz-kormány egyszerűen megfoszthat egyes felekezeteket az egyházi státuszuktól, akkor ezen az alapon akár az emberek állampolgárságát is elveheti. A korábbi törvényi feltételeket betartó felekezeteknek, még a „bizniszegyházként” meggyanúsított közösségeknek is joguk van a tisztességes eljáráshoz. Egy hatalom sem vonhatja meg egyetlen tollvonással az egyházi státuszt, ilyen sehol a világon nem fordulhat elő – jelentette ki.

ÉV

HORIZONT

„Az egyik leginkább zavarba ejtő élmény gyermekkorban, hogy bármennyit mész, sosem éred el a látóhatár szélét. Pedig mindig úgy érzed, valahol csak vége van. Napjainkban senki sem képes elérni a változások horizontját. Az egyetlen lehetőség, hogy állandóan haladunk e a horizont felé. Azt hiszem, igazi áldás, hogy a távlat mindig meghaladja a lehetőségeinket. Ha mindent megkapnánk az életben, hajónkat nem fordítanánk a csillagok felé.”

Cavett Robert

IDŐSEK OTTHONA NYÍLT SZOLNOKON

Örömmel tájékoztatjuk Olvasóinkat, hogy 2011. december 29-én (több év várakozás és kemény munka után), ünnepélyes keretek között megnyitottuk szolnoki időstthonunkat, amely a város egyik legszebb részén, a Kertvárosban épült fel, a Tisza partján. Lakatos Anka megbízott intézményvezető lapunknak elmondta, az otthonban kultúrált, 2-4 ágyas szobákban 54 idős embert tudnak elhelyezni elsősorban Szolnokról és a környező településekről. Szolnokon ez a harmadik otthon idős emberek számára.

Cím: 5000 Szolnok, -Kertváros, Napsugár u. 19.

Az intézményvezető elmondta azt is, hogy továbbra is szívesen fogadnak adományokat, a bútortól kezdve a konyhai eszközökön keresztül a mindennapi használati tárgyakig, különböző ruhaneműkig.

További információ:

E-mail: lakatosanka@wjlf.hu Tel.: (06-1) 210-58-36.

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség
Központi Iroda

1086 Budapest, Dankó u. 11.

Tel.: (06-1)577-05-21, 210-58-36, 577-05-10

Fax.: (06-1) 577-05-14

www.metegyhaz.hu

KIT KÜLDJEK EL?

Abaújkéri iskolánkba érkezve a kocsim ajtaját nyitom, mert már közeledik a fiú, akit megillet a táskámban lapuló szerelmes levél.

„Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet...” (És. 40,1) – szolgálat ez kicsiben. De nem csak a levél címzettje érkezik meg, hanem sokan mások is, akik szinte fejést ugranak az autó csomagtartójába. „Nekem is tessék már adni!” – türelmetlenkedik az egyikük. Mire én azt felelem, hogy ezt a levelet Lacinak küldték. Nem hagyja magát. „Tessék már nekem is küldetni egyet!” Nem tudja, mi áll a levélben, nem ezért irigykedik. Lakásotthonos lehet, aki nem vagy csak ritkán kap levelet, vagy bármi neki szólót, személyeset.

Megsajnáltam, sokszor eszembe jut ez a jelenet azóta is. Innen az írásom címe. Ézsaiás próféta könyvében találunk ilyen kérdést: „Kit küldjek el, ki megy el követségünkben?” (És. 6,8) Neki ugyan először ítéletet kellett hirdetnie, hogy aztán később ebből a gyökérből szent mag legyen. Örülök, hogy én is elküldtettem erre a szolgálatra. Üzenetem (levelem) is van. Csak azért vagyok szomorú, mert látom, milyen sokan vannak, akik még levélre várnak. Bárcsak írna és kézbesítene mindenki! Sokan várják.

Iklódy László, Kisvárdai

Köszönet az adományokért!

Az Oltalom Karitatív Egyesület akciója

Idén is részt vettünk a Vörösmarty téren megrendezett Karácsonyi Vásáron, ahol intézményeinket és tevékenységünket tudjuk bemutatni az érdeklődőknek. Magyar, valamint többnyelvű prospektusainkat örömmel fogadták látogatóink.

Az idén is lehetőségünk volt adományok gyűjtésére. Pavilonunk látogatottságát növelte, és adománygyűjtésünk sikerességéhez nagyban hozzájárult Művészeti Körünk, valamint önkénteseink: táskákat, terítőket, izléses és mutatós karácsonyi ajtó- és asztali díszek, kisebb ajándéktárgyak, ékszerek és finom mézeskalács várta az adományozókat, amelyeket magukkal vihetek az általuk felajánlott összegért.

A Wesley-óvodások által készített rajzok és festett gipszfigurák közül is nagy örömmel válogattak a vásárra látogató gyermekek és szüleik.

Többségében kisnyugdíjas és nagycsaládos adományozóink közül többen minden évben felkeresnek minket, hogy támogatásukkal fejezzék ki a munkánk iránti elismerésüket.

Idén november 28. és december 11. között összesen 330.835 forintot gyűjtöttünk. Köszönet a munkatársak és önkénteseink odaadó munkájáért!

Axel Springer a jótékonyág nevében!

Az Axel Springer dolgozói segítségével 3 millió forint támogatást élvezhet a hajléktalan szülők gyermekeit nevelő óvoda.

December 5-én kezdetét vette az „Adni jó! Hello holnap!” kampány, melynek lényege, hogy a Fenntartásági Média Klub tagjai, köztük az Axel Springer jótékonyági céllal árulják süteményeiket. Az Axel Springer dolgozói otthon megsütötték kedvenc süti-jüket, amit a Krisztina körúti Telekomnál árultak, és a befolyt összeget jótékonyági célra ajánlották fel.

A programon 200 önkéntes vett részt, aki süteményeket sütött, amelyeket 1200-an vásárolták meg közel 1 millió forint értékben. Ehhez az 1 millió Ft-hoz a Magyar Telekom további 2 millióval járult hozzá, így összesen 3 millió forint került felajánlásra a Dankó utcai óvodába járó szegény gyerekek számára. A dolgozók körében elismerést vívott ki, hogy az óvodát az Oltalom Karitatív Egyesület azzal a céllal hozta létre, hogy a hajléktalan szülők gyermekei is járhasanak óvodába. Az Egyesület nemcsak óvodát működtet, hanem számos ellátó intézményt, kórházat is, de ők voltak azok, akik megszervezték a hajléktalan fociválogatotat, ahol a Világbajnokságon komoly eredményeket ért el a csapat.

Az adományért hála és köszönet!

VALLÁSTÖRTÉNELEM

A kereszténység zsidó gyökerei

A kereszténység szó, mely görögül úgy hangzik: *khrisztianizmosz*, egy II. századi, antiokhiai egyházatya, Ignác alkotása. A végül mártírhálált halt püspök egy „izmosz” (magyarul: -izmus) végződést csatolt az akkor már több mint fél évszázada használatos, és éppen az ő városából származó „khrisztian[osz]” (krisztusi) elnevezéshez, hogy ezzel a Krisztus-hitet fogalmilag is elhatárolja a judaizmustól (görögül „iudaizmosz”), melyhez – szerinte – a kereszténységnek semmi köze, és amely iránt – ugyancsak szerinte – sem szimpátiát, sem lojalitást nem mutathat Krisztus-hívő ember. Ignác egyenesen úgy fogalmaz egyik levelében, hogy ha valakit a „khrisztianosz” (keresztény) szón kívül más néven is neveznek [vagyis „judaizál”, a judaizmussal is lojális], az nem az Istené. De vajon kezdettől fogva ilyen éles volt-e a szembenállás a formálódó kereszténység és a judaizmus között? Ha pedig úgy találnánk, hogy nem, akkor vajon miért vett ilyen irányt a két vallás egymáshoz viszonyított útja?

Még ma sem minden keresztény van azzal tisztában, hogy Jézus mind etnikailag, mind pedig kulturálisan, valamint vallását tekintve is – természetesen – zsidó volt, a judaizmus hű követője, a zsidó törvények, rendelkezések ihletett értelmezője, az Örökkévaló Isten féltő és megbocsátó szeretetének következetes hirdetője. A nyolcadik napon körülmetélték, 13 évesen a közösség felnőtt tagjává avatták, vagyis részt vett a Bar Micvá szertartáson, részt vett a templomi kultuszban, megtartotta a Peszakh-ot, tanításainak gerincét a Tóra értelmezése adta, és még hosszasan sorolhatnánk: A Názáreti Jézus, Isten egyszülött Fia istenfélő és törvénytisztelő zsidó férfi volt. Jézus első tanítványai is mind galileai zsidók voltak, akikhez később Izrael más vidékeiről is csatlakoztak hívek. Az Újszövetségi Szentírás szerzői is – az egyetlen Lukács kivételével – mind egytől egyig zsidó férfiak voltak. Köztük Pál apostol is, aki miközben egyik legfontosabb üzenetének azt tartotta, hogy a pogányok is örökös társak a zsidósággal együtt az Istentől megígért áldásokban, és ezt fáradhatatlanul hirdette is a hellén világban, maga is zsidó volt, eredetileg a farizeusi irányzat követője, Gamáliél rabbi lábainál tanulta a Tórát és a hagyományokat.

Jézus híveinek mozgalma eredetileg nem volt egyéb, mint *egy kis zsidó vallási irányzat*, ugyanúgy, ahogyan a *qumráni esszénusok*, vagy a *therapeutáknak* nevezett csoport. Ezek a zsidó felekezetek többnyire nemcsak egymással, de a templomi kultuszt felügyelő „nagy-judaizmus”-sal is vitában álltak, és ennek a vitának sajátos nyelvezete volt. A qumráni közösség például „Beliál fiai”-nak (vagyis a Gonosz fiainak), Beliál gyülekezetének nevezte a velük egyet nem értő zsidó felekezeteket, de főképp a főpapságot és a nagy-judaizmust, miközben saját magukat Isten gyülekezetének mondták, és azt a gondolatot is megfogalmazták, hogy ők bírnák Isten jóindulatát, és ők nyertek beavatást Isten terveibe, vagyis ők az igazi Izrael. Ebből, és az Újtestamentum egyes helyeiből arra lehet következtetni, hogy a kis zsidó felekezetek hasonló nyelvezettel és hasonló gondolatok mentén vették kritika alá mind egymást, mind pedig a nagy-judaizmust. Nem volt kivétel ez alól a Názáreti Jézus követőiből álló csoport sem. Üzenetükben fogalmaztak ugyan meg kritikát más zsidó felekezetek ellen, de feltétlenül a zsidóság egészének javára kívánták mindezt fordítani.

A Názáreti Jézusról szóló örömmüzenet azonban viharos gyorsasággal terjedt a pogányság körében is, és jól nyomon követhető fokozatokat bejárva, a jeruzsálemi templom és a zsidó állam pusztulása után a formálódó kereszténység súlypontja egyértelműen a hellén világba helyeződött át, miközben a kereszténység nyelve görögre változott. A kereszténység új közösségként, új népként kezdett önmagára tekinteni, ám megtartotta a korábbi örökölt vitatémákat és nyelvezetet (például azt, hogy a kereszténység az igazi Izrael). Csak ezután már nem más zsidó felekezetek, hanem maga a zsidóság vált a vita célpontjává. A korábbi felekezeti vita tehát áttörte a zsidóság határait, és végül teljesen átrajzolta az elkövetkező évszázadok történelmét is, súlyos szenvedéseket mérve zsidó testvéreinkre.

A kereszténység sajnos sok évszázadra elfeledte Pál apostol üzenetét: *ha a zsidóság a szőlőtő gyökérzete és törzse, mi pedig a beoltott ágak, akkor tudnunk kell, hogy nem mi hordozzuk a gyökereket, hanem azok bennünket. Ugyanazon a szőlőtőn.*

Vattamány Gyula

Állam, vallás

Gondolta volna-e 1894. június 25-i ülésén a T. Ház, hogy „a sörtermelés megadóztatására vonatkozó törvényes határozmányok részbeni módosításáról” szóló törvényjavaslat harmadszori olvasása után napirendre kerülő „a vallás szabad gyakorlatáról szóló” törvénytervezet vitája oly sok viszály után nem záródik le még száz év múltán sem?

Ha van magyar út, akkor jó értelemben, a vallási türelem jogszabályi rendezése területén igenis létezik. Hiszen a világon először, 436 évvel ezelőtt a tordai országgyűlésen fogadtatott el vallásszabadságról szóló törvény: „... ki-ki az Istenről neki adott hitben maradjon, és egyik vallás a másoktól semmi ürügy alatt ne zavartassék.” Ha az ellenreformáció megbicsaklását nem számítjuk, a következő lépés II. József türelmi rendelete. A reformkor nagyjai nemcsak a vallásszabadság, hanem a vallási egyenlőség kérdésével is behatóan foglalkoztak, így szerepelhetett a legendás márciusi 12 pont között 1848-ban negyedikként a vallásszabadság ügye, majd született meg ugyanebben az évben a XX. törvénycikk a bevett vallásfelekezetek közötti egyenlőségről és viszonyosságról. Az izraelita felekezet 1894-ben csatlakozhatott ehhez a körhöz, így „a vallás szabad gyakorlatáról” szóló 1895. évi XLIII. törvénycikk a 6. paragrafusban már kilenc egyházzal kapcsolatban állapítja meg: „A latin, a görög és az örmény szertartású katolikus, az evangélikus református, az ágostai hitvallású evangélikus, a görög-keleti szerb és görög-keleti román valamint az unitárius egyházakra és híveikre – nemkülönben az izraelitákra – vonatkozó törvények és jogszabályok változatlanul fenntartatnak.” Világossá kell tennünk, hogy az említett egyházak nem e törvénnyel nyertek legális státust, a jogszabály „a jövőben törvényesen elismerendő vallásfelekezetek” érdekében született. Nem titkolható, hogy nem sok örömet hozott, hiszen egyedül a baptista egyházat jegyezték be 1905-ben, s később valamennyi vidéki egyházköztségét az egyetlen budapesti kivételével betiltották.

Ezért előzte meg olyan eleven várakozás az 1947. évi XXXIII. törvény megszületését. Az új fejezet arról szólt, hogy a bevett és elismert vallásfelekezetek közötti (utóbbiak hátrányát okozó) különbséget meg kell szüntetni. Ki tudja, hol járnánk, ha a népi demokratikus új magyar állam 1951. évi I. törvényével fel nem állítja az Állami Egyházügyi Hivatalt, amelynek ígéretei ellenére sem sikerült egységes, átfogó egyházi törvényt alkotnia. (Ki tudja, lehet hogy nem is akart.) E négy évtizedes visszavetés után érkezünk az 1990. évi IV.

törvényhez, amelyet a Németh-kormány az ellenzéki pártokkal és az egyházakkal egyeztetve alkotott meg. Igazi vita egyedül a honvédségen belüli kollektív vallásgyakorlással kapcsolatban alakult ki, egészében véve azonban a jogszabály vatikáni, de hazai egyházi értékelése is örvendező volt.

E hosszúra nyúlt bevezető után érkezem vissza a kínos kiindulási ponthoz, hogy tudniillik a Salamon–Lukács–Czoma–Kovács képviselők által a jelenleg érvényben lévő, imént említett törvény módosítására tett kísérlet (minden már bejegyzett vallásfelekezettel újra lajstromba venne immár egységesen a Fővárosi Bíróság, amennyiben olyan új feltételeknek megfelel, hogy legalább tízezer taggal rendelkezik vagy legalább száz éve működik Magyarországon, továbbá tevékenysége nem sérti az általánosan elfogadott erkölcsöket) az egész kultúr világ számára irigylésre méltó sajátos magyar úton teljes hátraarcot jelentene.

A javaslat benyújtói – „hogy ne az érintettek feje felett szülessék döntés” – konzultáltak az 1895. évi XLIII. tv. 6. paragrafusában felsorolt egyházak képviselőivel (kivéve az izraelitákat). Gondolom, sokaknak eszébe juthat, miért „nem érintettek” a nem száz éve és tízezer tagnál kisebb létszámmal rendelkező felekezetek, vallási közösségek? S talán senkinek sem okoz igazán meglepetést, hogy a megkérdozettek helyeselték a jelentős korlátozást, kirekesztést előidéző módosítási kísérletet. A helyzet ugyanis az, hogy mintegy harminc kisebb egyház szűnne meg vagy folytathatná (jobb esetben) egyesületként a tevékenységét.

Az állam kétféleképpen veszélyeztetheti a vallásszabadságot. Vagy úgy, hogy üldözi az egyházakat, vagy úgy, hogy egyeseket támogat, másokat nem támogat, netán normális fejlődésüket gátolja. Az utóbbi veszély fenyeget most. A volt egyházi ingatlanok visszaadásával működési lehetőséget teremtő gyakorlatnak, a költségvetési támogatás merőben szubjektív alapon való megítélésének, a vallásoktatás közintézményekben bevezetett jelenlegi módszerének, vagy annak az apró körülménynek, hogy egyes „történelmi” egyházak vezetői kapcsolattartásuk megkönnyítésére diplomáciai útlevelet kaphatnak, aligha okozhat fejfájást a hazai vallási sokszínűség. Minek ebbe a vetélkedésbe adminisztratív eszközökkel beavatkozni?

(HVG, 1993/19/ május 8 – részlet Iványi Gábor: Imádság csöndes dögvészért című, 2011 decemberében megjelent kötetéből)

INTÉZMÉNYEINK ÉLETÉBŐL

Ahol a tanulás izgalmas kaland

Látogatás a szegedi és orosházi Wesley János Óvoda, Általános Iskola és Középiskolában

– A közelmúltban történt. „–Anikó néni, Anikó néni! Csütörtökön találkozunk Gábor bácsival!” – kiabál Alex már a kapunál. Csodálkozva néztem rá, hiszen fenntartónk, a MET elnöke, dr. Iványi Gábor a karácsonyi ünnepeinkre jelezte látogatását, a negyedik kisfiú azonban úgy gondolta, hogy a csütörtöki nagykarácsonyi kiránduláson, ahol a Mikulást és a rénszarvast látogatják meg alsó tagozatos tanulóink, teljesen természetes, hogy a hófehér szakállú, jóságos tekintetű Gábor bácsi Nagykarácsonyban várja a gyermekeket, kívánságokat teljesítve, ajándékokkal a puttyonyában. Szintén az elmúlt napok megható élményei közé tartozik a következő kis történet is. A Lakatos gyerekek gyámja öt unokát és három rokon gyermeket nevel igen szerény körülmények között. Tanári és szülői támogatással a nálunk tanuló négy gyermek is utazott volna a nagykarácsonyi kirándulásra, azonban néhány hete egy igen masszív gombás bőrbetegséget diagnosztizáltak a család minden tagjánál, így tudtam, hogy sem a kiránduláson, sem a karácsonyi ünnepeken nem vehetnek részt, mivel közösségbe nem mehetnek. A nagynénivel telefonon egyeztettem, aki végtelen nyugalommal a következőket mondta: „ – Nem baj, hogy betegek vagyunk. A Jézuska mindig eljön. Akkor is, ha mi nem mehetünk sehova, akkor is, ha bajban vagyunk, akkor is, ha nem szükölködünk. Örömeinkben, bánatunkban

velünk van.” Szeretném, ha legalább karácsonykor ugyanígy éreznék tanítványaink, munkatársaink, s hozzátartozóik, reménykedve abban, hogy e szeretetteljes érzésből mindannyian töltekezni tudunk az elkövetkező, továbbra is együtt tölthető években, s folytathassuk azt a munkát, amit már ötödik tanéve végzünk. – Intézményünk szeretetteljes, családias légkörével, gyermekközpontú pedagógiájával olyan iskola kíván lenni, ahol a különböző, sajátos nevelési igényű gyerekek egyaránt sikerélményhez juthatnak, akár magatartás- és figyelemzavarosak, akár értelmileg akadályozottak vagy eddig nehéz körülményeik miatt a tanulásban eleve kudarcra voltak ítélve. Itt rájöhetnek, hogy mindenki kihozhatja magából a maximumot, ha akarja. Már pedig szinte mindegyik akarja, ezek a gyerekek mint a szivacs, úgy szívják magukba az új ismereteket. Ehhez élményekben dús mindennapokat, érzelmekben gazdag légkört igyekszünk teremteni, ahol a tanulás alkotó, felfedező légkörben folyik – izgalmas kaland. Ennek szellemében gyermekeink számára számos programot szervezünk iskolán belül és kívül egyaránt. Kiemelt figyelmet fordítunk azokra a tanulókra, akiknél a szakértői bizottság különféle tanulási nehezítettséget, részképesség-, figyelem-, emlékezet- vagy koncentrációs zavart állapított meg. Nagyon fontos, hogy a szülőkkel közös programokat szervezzünk, összességében

egészségnapot, decemberben a karácsonyt, tavasszal a Wesley Gálát, továbbá a gyermeknapot, amit bográcsfőző versennyel színesítünk. Iskolán kívüli programjaink év elején az iskolakerülő napokkal kezdődnek, ahol tanulóink egymással ismerkedve megkapják azokat az élményeket, benyomásokat, amelyek segítenek nekik abban, hogy az elkövetkező hetekben az osztályok valódi közösségekké váljanak. Az iskola 2011 tavaszán már negyedik alkalommal rendezte meg a megyei SUDOKU bajnokságot általános iskolai tanulók számára. E versenyt azért kezdeményeztük, hogy a sajátos nevelési igényű tanulóink is részt vehessenek olyan versenyen, ahol egyenlő eséllyel indulhatnak akár a többségében tehetséges, jó képességű gyermekeket oktató általános iskolák diákjai mellett. Másodlagos célunk az volt, hogy iskolánkat széles körben megismertessük, hogy betekintést adjunk pedagógusoknak, szülőknek és diákoknak az integráció, inklúzió szellemében folyó nevelésbe és oktatásba.

– Iskolánkba a sajátos nevelési igényű tanulók mellett olyan diákok is járnak, akik az átlagnál magasabb intellektussal rendelkeznek. Választották ezt az iskolát egyrészt azért, mert azonosulni tudnak az iskola szellemiségével, másrészt mert szívesebben tanulnak családi környezetben, kis létszámú osztályokban. A cigány családok is egyre gyakrabban keresik meg tanulási szándékkal az intézményt, mivel Szeged többségi iskoláiból hiányos tudásuk, szocializáltságuk miatt perifériára kerülnek, kiszorulnak. A Wesley, mint befogadó iskola vállalja oktatásukat, nevelésüket.

A szegedi általános és középiskolába, valamint az orosházi óvodából, általános és középiskolából álló tagintézménybe jelenleg 266 tanuló jár, 184 általános iskolás, 82 középiskolás. Munkájukat 42 pedagógus és 9 pedagógiai asszisztens irányítja. Szeged és Orosháza város közgyűlése nagyra értékeli a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség által működtetett intézmények munkáját. A közoktatásban fontos feladatot

ellátó iskola az elkövetkező években is arra törekszik, hogy szakmailag hiteles, emberileg továbbra is megértő, befogadó környezetet biztosítson minden egyes gyerek számára. Mert csak tudással felvértezve, bízva önmagukban tudnak kilépni és továbblépni abból a többnyire mélyszegény környezetből, ami szüleiket, nagyszüleiket fogva tartja.

Trócsányi Anikó

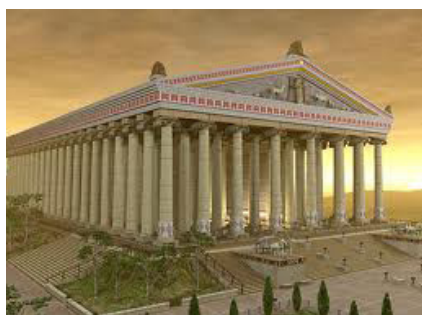

KÖLYÖKSAROK

Tudod-e, hogy ki mondta, honnan ered a szólás? „Ismerd meg önmagad!”

Mindennapi beszédünkben gyakran használunk olyan mondásokat, szállóigéket, amelyeket elődeinktől örököltünk vagy más kultúrákból vettünk át, mert aktuális mondanókat pontosabbá, választékosabbá, velősebbé teszik. Nem mindig ismerjük idézetünk eredetét, mert az többnyire a múlt kódébe vész, a mondás marad fontos. Pedig érdemes megismerni keletkezésük körülményeit, egyrészt mert ezáltal betekinthetünk régebbi korok világába, gondolkodásába, másrészt pedig mélyebb összefüggéseket is megismerhetünk.

Mondások, szállóigék minden korban keletkeztek vagy a nép ajkán, vagy híres emberek, költők, művészek, tudósok, politikusok, hadvezérek szólásaként, amelyek a bennük megfogalmazott igazság ereje, a kifejezett gondolat tömörsége, átvitt értelme, nem utolsósorban jó hangzásuk miatt terjedtek el, váltak közkinccsé – gazdagítva nyelvünket. E rovatban hónapról hónapra körbejárunk egy-egy ismert, szívesen idézett mondást, megnézzük keletkezésének körülményeit, tartalmának változásait és azt,

mit üzen a mának – s mit akarunk vele mi mondani, ha idézzük.

Diákkorunkból jól ismerjük a delphoi templom falára felkerült figyelmeztetést, amelyet keletkezésének idején minden ide betérő olvashatott: „Ismerd meg önmagad!” Napjainkban alig van olyan újság, amely valamilyen módon ne utalna erre az idézetre. Az i.e. IV. században élt görög filozófus, Platón egyik írásában olvashatunk „a hét görög bölcsről”, akiknek a bölcsessége olyasfajta volt, hogy mindegyikük rövid, megjegyzésre méltó kijelentéseket tett, lakonikus tömörséggel foglalt össze egy-egy fontos tanítást. Egyszer azután összejöttek és bölcsességük első termését áldozati ajándékképpen elvitték Apollónnak a delphoi templomba, s ott felírták azokat, amelyeket ma mindenki emleget, köztük a már említett idézetet is.

A mondás keletkezésének idején – a VII. században vagy a VI-ban – a görög történelemben ez a korszak a nagy átalakulás ideje. Az iparosok és a kereskedők mind jelentősebbé váltak a társadalomban, új világok, új lehetőségek nyíltak meg előttük, a gazdasági hatalom egyre inkább az ő kezükbe került, míg a politikai hatalmat továbbra is az arisztokrácia birtokolta. A feltörekvő iparos és kereskedő réteg azonban igyekezett ezt is magához ragadni, ehhez megnyerték az elnyomott parasztságot is. A köznép harca – görögül démosz – egy ideig változó eredményt hozott, hol az egyik, hol a másik fél kerekedett felül, végül megszűnt az arisztokrácia egyeduralma. Az új,

változó világban, amelyben régi, megdönthetetlennek hitt értékek omlottak össze, természetsszerűleg került előtérbe az ember és az ő személyes lehetőségei. Ebbe tökéletesen beleillett az erkölcsi tanítás: „Ismerd meg önmagad!”, a képességeidet, a lehetőségeidet, vedd észre, mire vagy képes. Persze, a démosz nem volt ilyen egyértelműen bizakodó, hiszen a mindennapi küzdelmek igen változatosak voltak, s a helyzet sokkal bizonytalanabb annál, semhogy a világot ilyen egyértelmű derűlátással lehetett volna szemlél- ni. De józanabbul mindenképpen – akik így gondolkodtak, ugyancsak megtalálták az erkölcsi tanításban a maguk nézőpontját.

A későbbi korok emberei – maguk a görögök is – e tanítást sokszor csak az egyén oldaláról nézték. Ahogy Szókratész írja: „Nem nyilvánvaló-e, hogy az önismeret folytán igen sok jó éri az embert, az önámítás következtében pedig igen sok baj? Mert akik önmagukat ismerik és tudják, hogy mi való hozzájuk, azok azt is meg tudják különböztetni, hogy mire képesek és mire nem...” Ma azonban azt is jól tudjuk, hogy az, ki milyennek ismeri meg önmagát, nemcsak az önmagához való őszinteségétől függ, hanem attól is, milyennek ismerte meg kapcsolatát másokhoz, milyennek látja a helyzetét a társadalomban.

Mai, gyorsan változó világunkban ez a felismerés egyben a talpon maradás biztosítója is.

B. G.

FABULÁK – 1.

Ezópusz (Aiszoposz) meséi nyomán azokat a tanulságos, rövid történeteket nevezzük fabuláknak, amelyekben az állatszereplők emberi tulajdonságokkal rendelkeznek és adott élethelyzetek jó-rossz döntéseit frappáns példázatokon keresztül mutatják be az olvasónak. A történetíró a tanmese végén mindig csattanószerűen foglalja össze a helyes, jó döntést követő szükségszerű, jó cselekvés fontosságát – előrelátást, tervezést, gondolkodást tanítva. Egyszersmind kifigurázva a meggondolatlanságot, ostobaságot, a rossz lépést. Ezópusz mai követői – fókuszba helyezve s kiélezve egy-egy élethelyzetet – embereket többször szerepeltetnek történeteikben, mint az a fabulákban szokásos.

Az alábbi történetek – egy régi és egy mai mese nyomán – arról szólnak, hogyan tud valaki okos, higgadt döntéssel még a kilátástalannak látszó helyzetből is kimenekülni.

A róka és a kecskebak

A róka beleesett egy kútba, és kénytelen-kelletlen lenn maradt, mivel képtelen volt felmászni. Amikor a kecskebak a szomjúságtól hajtva ugyanahhoz a kúthoz jött, meglátta őt, és megkérdezte, jó-e a víz. A róka balesetét szépítgetve hosszasan dicsérte a vizet, elmondta, milyen jó, és biztatta a kecskét, hogy jöjjön le ő is. Az meg, hogy láthassa a vizet, és szomját is olthassa, meggondolatlanul leugrott. Mikor azután a rókával együtt a kijutás után kezdtek nézni, a róka kijelentette, hogy valami hasznosat gondolt ki mindkettőjük javára. „Ha te – mondotta – a falhoz támasztod első lábaidat, és lehajtod a szarvidat, én a hátadon felfutok, és utána téged is kihúzlak.” A kecske készségesen engedelmeskedett ennek a második javaslatnak is. A róka a lábáról a hátára ugrott, majd a szarvaira támaszkodva feljutott a kút szájához, és már távozott is. Mikor pedig a kecske szidni kezdte, amiért megszegte megállapodásukat, a róka visszafordult, s csak ennyit mondott: „Barátom, ha annyi eszed volna, amennyi szőr van a szakálladban, nem mentél volna le, mielőtt a feljövétel lehetőségét meg nem vizsgáltad.”

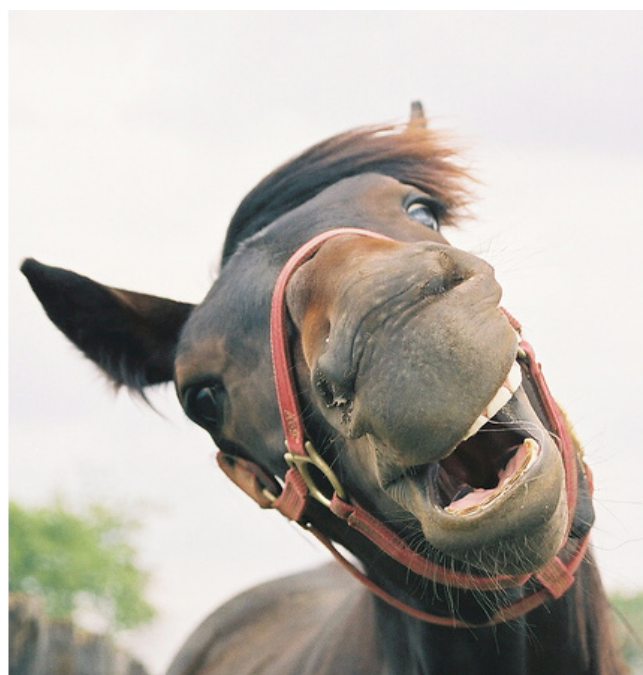
Így az okos embereknek is előbb a dolgok kimenetelét kell megvizsgálni, és csak azután belefogni azok végrehajtásába. *(Ezópusz meséje Heltai Gáspár fordítása alapján)*

A paraszt és a szamár

Egy nap a paraszt szamara beleesett a kútba. Az állat órákon át szánalmasan böggött, miközben a paraszt megpróbálta kitalálni mit is tehetne, hogyan húzhatná ki a szerencsétlenül járt párát a kútból. Végül úgy döntött, hogy az állat már öreg és a kút is nagyon régi, ideje már betemetni; nem éri meg kihúzni az öreg szamarat. Áthívta a szomszédjait, hogy segítsenek. Mindegyik lapátot fogott és elkezdtek földet hányni a kútba. A szamár megértette, mire készülnek, és rémisztően üvöltöni kezdett, majd nemsokára elcsendesedett. Kis idő elteltével a paraszt lenézett a kútba. Meglepetten látta, hogy a szamár él, és minden lapátnyi föld után valami csodálatosat művel. Lerázza magáról a földet, majd feláll a tetejére. Ahogy a paraszt és szomszédjai tovább lapátolták a földet a szamárra, ő mindig lerázta magáról azt, és egyre feljebb lépdelt. Hamarosan mindenki ámulatára a szamár átugrott a kút peremén és boldogan elsétált!

Tanulság: Az élet mindenfajta szemetet és földet fog rád lapátolni. A kútból kimászás trükkje, hogy mindezt lerázd magadról és tegyél egy lépést. Minden probléma egy újabb lehetőség a továbblépésre. Bármilyen problémából van kiút, ha nem adod fel, ha nem állsz meg! Rázd meg magad és lépj egyet feljebb.

(Mai fabula-átirat - internetes gyűjtés.)

OLVASNI JÓ!

Arthur von Bergen önéletrajzának folytatása

A csecsemők és csecsszopók szája által

Az egyik evangélikáció alkalmával a délutáni óra után tettem néhány látogatást.

A kedves testvérek, akiket azokban a napokban felkerestem, úgy vélték, hogy látogassam meg a szomszédjukat is. Talán elfogadják a meghívást az evangélikációra.

Elindultam tehát, és caplattam a nagy hóban. A szomszédok, amikor látták, ki közeledik a ház felé, gyorsan eltűntek. Egy öreg nagymamát találtam otthon, aki csak tőszavakban válaszolt a kérdéseimre. S akkor megérkezett kis unokája az iskolából.

„Olyan fáradt vagyok – panasolta –, olyan keserves volt hazajönni ebben a nagy hóban. Ráadásul most még egy csomó leckém is van.”

Miközben kirakta a könyveit, megkérdeztem: „Tudnál adni egy darab papírt? Nekem is meg kell csinálnom a feladatomat.”

Csodálkozva nyújtotta a papírt és a ceruzát. Kíváncsian és élvezettel figyelte, hogy rajzolok egy rókát, amint nyulat üldöz. Most belépett néhány embert, és nézték, mit csinállok. Örültek, amikor a kicsinek adtam a rajzot. A jelenlevőket barátságosan meghívtam, és a sűrű hóesésben távoztam.

Este valóban megjelent három a meghívottak közül, hogy meghallgassák az Ige üzenetét.

„A kicsi újra meg újra nógatott: 'El kell mennetek! Az a kedves bácsi meghívott titeket. És milyen szép képet rajzolt nekem!' Így hát nem maradt más számunkra, mint valóban eljönni” – magyarázta kicsit zavartan az egyik. Csodálkoztam, milyen jelentéktelen dolgokat felhasznál Isten, hogy még az elutasító embereket is az Ige közelébe hozza.

Ámos próféta

Barátommal, Ernsttel meglátogattam az idősek otthonában idős ápolónőt, aki sok éven át hűségesen járt a gyülekezetünkbe. Nagyon örült a látogatásunknak, mivel a kora és különböző betegségek miatt már nem tudott az igehirdetésre járni. A gyülekezetben nagyon szerették. A fiatalabbak úgy tisztelték, mint „egy anyát Izráelben”. Neki nagyon hiányoztak az istentiszteletek és örült, mikor hívó testvérek meglátogatták.

Ernst testvér megkérdezte: „Ismered ezt az embert, akit magammal hoztam?”

„Már régen ismerem – mondta ragyogó arccal a testvér. – Soha nem felejttem el az evangélikációt, amit évekként ez előtt nálunk tartott.”

„No, és hogy hívják?” – faggatózott Ernst.

„Ámos próféta” – mondta a nőtestvér mosolyogva.

Együtt elmélyedtünk Isten Igéjébe, aztán mindhárman megköszöntük, hogy az Úr Jézus megbékéltetett minket az Atyával.

Mintegy három múlva ismét azon a környéken jártam, és Ernst testvér biztatott: „Az idős ápolónő, aki téged Ámosnak nevezett, még él. Gyere, látogassuk meg még egyszer!”

Így is tettünk. Most is örömmel fogadott. Ernst testvért az idős hölgy nevének köszöntötte, engem viszont nem.

„Ismered még?” – kérdeztem.

„Hát persze, régóta ismerlek – felelte azonnal. Ámos próféta vagy. Az Úr téged is a nyáj mellől hívott el és azt mondta neked: „*Menj el és prófétáld az én népemnek, az Izráelnek!*” (Ámos 7,15).

A kedves nőtestvér még intett, hogy folytassam hűségesen ezt a feladatot, hirdessem, amit Isten akar. Mindketten ámultunk, milyen jól emlékszik az idős testvérnő Ámos könyvére.

A kis Lydia és a nagy Saul

Az életúton teljesen más emberekkel találkozok az ember. Az erősek többnyire öntudatosan járnak a maguk útját, a gyengék viszont sokszor embertől, Istentől elhagyottan érzik magukat. Ilyen volt a törekeny, gyenge Lydia. Állandóan kisebbségi érzésekkel küszködött, és nem mert hinni Isten szeretetében. Amíg a szülei éltek, akik tanáccsal, tettel támogatták törekeny lányukat, jó és elviselhető volt Lydia sorsa. Mikor azonban mindkét szülő meghalt, hamarosan kiderült, hogy a kis Lydia nem maradhat egyedül. Bevonult egy öregotthonba. Itt élt a maga kis erejével, de határozottan Megváltója számára mint bizonyágtevő gyermeke.

A kétség hullámai mégis újra össze akartak csapni a vézna, gyenge asszony fölött. Olyankor fel szokta venni a telefonkagylót. Újra meg újra felhívott különböző testvéreket, és megkérdezte, van-e még kegyelem a számára.

Egy napon engem hívott fel, és szomorúan közölte: „Nem maradhatok tovább az idősek otthonában.”

„Ugyan, miért nem?” – érdeklődtem. – Hiszen olyan jó ellátásban van részed.”

„Ez igaz – mondta tétovázva -, de mindenki csupa rosszat mond rólam.”

„Tényleg? És mit mondanak?”

„Állandóan azt mondják, Lydia beteg!”

Tudtam, hogy az említett nőtestvér kész volt neki segíteni, és meg is tette, amennyire ereje engedte, csak mindent nagyon lassan csinált. A mondat tehát egyáltalán nem volt gonosz szándékú, de a kis Lydiát mélyen sértette. Megkérdeztem: „Tudod még Izráel első királyának a nevét?”

„Saul király” – felelte azonnal.

„Róla is rosszat mondtak. És hogy reagált?”

Ezt Lydia nem tudta.

„Erről a nagy emberről, aki egy fejjel magasabb volt mindenkinél, tehát nálad két fejjel magasabb, ez van megírva: Úgy tett, mintha semmit nem hallott volna. Tégy te is így, és szívedben ezt énekeld: Csak Jézus szeressen engem!” – tanácsoltam.

Egy pillanatig teljes csend volt a vonal másik végén, aztán így felelt: „Úgy fogok tenni, mint Saul. Nagyon köszönöm. Agyó!”

Ha valaki ezt a példát követi, könnyebb dolga lesz az életben.

Házassági tanácsadás

Megbízta ismét, hogy evangélizációt tartsak. Ez alkalommal még a témát is előírták, amit különben nem szoktak. Általában beleegyeztem, de az egyik téma problémát okozott. Ezt magamtól soha nem választottam volna. Kiderült azonban, hogy pontosan ez sok olyan fiatal, aki soha nem jött volna, vonzott az evangélizációra.

A téma így hangzott: „Megmondatott a régieknek: ne paráználkodjál!” Azon az estén a terem kivételesen zsúfolásig megtelt. Sok fiatal volt jelen, talán néhányan olyanok is, akik most csupán derülni akartak a *régimódi kegyesen*. Feszült csend uralkodott, amikor a szószekre léptem. Ezekkel a szavakkal kezdtem: „Ma semmi elméletet nem fogtok hallani, csak gyakorlatból merített élményeket. Amit itt nektek elmondok, az lelkipásztori beszélgetésekből származik. Mindent az érdekeltek kifejezett engedélyével adok tovább, persze anélkül, hogy a neveket megemlíteném.

Gyakran tapasztaltam, hogy fiatalok összecserélik saját érzésüket és kívánságukat Isten akarásával, ezért akarom elmondani a következő élményeket.

Fiatal hívő leány jött egyszer hozzám, és megmutatta egy fiatalember levelét. A papíron ez az ifjú háromszor hivatkozott rá, hogy teljes bizonyossága van Istentől: ő (az említett leány) az Istentől választott feleség a számára.

’Mit kezdesz most a levéllel?’ – kérdeztem.

A leány könnyekben tört ki: ’Nyilván hozzá kell mennem, ha ennyire biztos a dolgában. Nem cselekedhetem Isten akarata ellen.’

’Csak lassan – intettem –, mit érzel a fiú iránt?’

’Pont erről van szó. Egyáltalán semmit.’

’Akkor ezt meg kell mondanod.’

’De nem tudom, hogyan’ – zokogott a leány.

’Nos, adhatok tanácsot. Gratulálj az önbizalmához, de mondd meg, hogy egy házassághoz két személy kell. Neked még nincs bizonyosságod, és eltarthat további 20 évig, mire azt megkapod.’

A magabiztos fiatalember megkapta a levelet, és már három hét múlva egy másik lánnyal lehetett együtt látni. ’Vajon Istentől volt a bizonyossága, vagy csak be-képzelte?’ – kérdeztem a hallgatóktól.

Rögtön hozzákapcsoltam a következő példát:

’Mehívta egy házaspárhoz. Két éve voltak házasok, de nem bírták elhordozni többé egymást. Sok különbség volt köztük, és keserű szavakkal vádolták egymást. A férfi egyik szemrehányása mélyen megrendített, ezért itt továbbadom. Megvetően ránézett a feleségére, és így szólt: ’A jegyes-ségünk ideje alatt rögtön beleegyezted, hogy lefeküdjünk egymással. Ezzel elveszítetted a megbecsülésem.’

Igen, a bibliai parancs megvetése nem marad következmények nélkül. Ebben a fiatal házasságban súlyos, szomorú folytatása lett.

De hadd fűzzek hozzá még egy örömdetes beszámolót. Meglátogattam egy házaspárt. Mindketten 50 évesek lehettek, és 25 éve éltek együtt.

A férfi a következőkről számolt be: ’Nagyon szerelmes voltam a menyasszonyomba, és alig tudtam kivárni az esküvő idejét. Jegyességünk alatt engedtem egyszer a kísértésnek, és rá akartam őt venni, hogy már most kerüljünk testi kapcsolatba. Menyasszonyom megrémülve nézett rám, és így szólt: ’Ha te ezt most kívánod tőlem, akkor az eljegyzést felbontjuk és a kapcsolatunknak vége.’

Nagy fáradságomba került, mire elfogadta mentegő-zésemet és a megbánásomat. Ez a határozott magatartás mély tiszteletet munkált bennem a feleségemmel szemben, amely megmaradt házasságunk 25 éve alatt.

Még ma is megéri követni Isten rendelkezéseit. Bizony, nagy szívfájdalommal jár azok megvetése.

(fordította: Iványi Tiborné)

Cím nélkül

Idő kell hozzá, hogy az éj elmúljon,
Hajnal hasadjon, olvadjon a fagy,
Bimbó fakadjon, gyümölcs édesedjék...
Az idő az Úré. Ne vágts az úton, te csak haladj.

*Iványi Tiborné
(Megjelent a Csodálatos országban c.
verseskötetben)*

SZÜLŐAKADÉMIA

Az erőszak születése

Aktív tanár koromban minden évben kiadtam 13. évfolyamos, valamilyen kommunikációs szakképzésben tanuló diákjaimnak azt a feladatot, hogy írják le első találkozásukat az erőszakkal és azt is, az hogyan hatott rájuk. A legtöbben a családban, valamelyik szülő „példájából” ismerték meg az agressziót, még többen viszont a televízióból szereztek be első ilyen típusú élményüket. Egyik diákom írásából – aki ötévesen, a tévé képernyőjén keresztül döbbsent rá, hogy létezik egy számára addig ismeretlen, rettegett világ is –, kiderül, hogyan születik meg egy

kisgyerek lelkében a félelem, majd az erőszak, végül az érzéketlenség, a közöny – ami (ön)pusztítóbb lehet mindenél. Írása remélhetően sokakat szembesít majd önmagukkal, a saját környezetükben tapasztalattal. Hatására talán egyre kevesebb gyereket hagynak szülpők a tévé felügyeletére. Íme:

„Alig ötévesen, az idősebbik nővérem esküvője utáni összejövetelt még nem nagyon tudtam értékelní. A felnőttek nem velem foglalkoztak, így hát kerestem magamnak más szórakozást. Elindultam egy szoba felé, ahonnan televízió hangját hallottam kiszűrődni. Akkor úgy véltem, végre találok magamnak valami nekem valót. Ma már tudom, amit ott, akkor láttam, azt az idősebbek többsége sem képes végignézni, nemhogy egy kis srác.

Amit addig gondoltam a világról, az abban a pillanatban megváltozott, ahogy megláttam a képernyőt. Számomra addig ismeretlen volt a halál fogalma, nagyszüleim, még a születésem előtt elhunytak, így hiányukat sem éreztem, mivel nem találkoztam velük soha.

Minden gyereknek tudomást kell szerezni a halálról, hiszen ez a természet rendje, de nem mindegy, hogy ez hogyan történik. Én azok közé tartozom, akik ezt nem úgy kapták meg, ahogy azt általában a szülpők szeretnék. Ebben nem volt mennyország, sem angyalok és ebben a változatban senki sem figyelt fentről: egy élő embert főztek meg,

aki szörnyű kínok közt lehelte ki lelkét, végül nem maradt más belőle, mint egy felismerhetetlen hústömeg.

Akkor nem is tudtam, mit reagáljak, szinte sokkosan kirohantam, de a szoba, mint a mágnes, húzott vissza, maga felé. Többször is bementem és minden alkalommal egy kicsit több ideig maradtam bent, szoktattam magam a látottakhoz. Senki nem volt mellettem, aki elmagyarázza, hogy amit látok, az csupán egy kalandfilmben és nem a valóságban történik. Ennek következményeként különös viszonyba kerültem a halállal. Egyre többet és többet néztem erőszakos filmeket, brutális, kegyetlen mérszárlásokat és a kezdeti rettegésem, félelmem kezdett felengedni, a látottak egyre kevésbé ráztak meg.

A halál számomra semleges lett, ma már nem vált ki belőlem semmilyen reakciót. Ha látok valakit meghalni, nem érzek sajnálatot, sem undort – teljesen közömbös lettem. Lehet, hogy torz lelkű vagyok? Pedig nem érzem rosszabbnak magam másoknál. Ha történe velem valami, az sem érdekelne, hiszen úgy sem tehetek ellene semmit – akkor meg minek aggódni előre feleslegesen?

Egyszerűen kivett belőlem valamit az a pillanat, amikor beléptem ötévesen a szobába, s megláttam azt a bizonyos tévébeli szörnyű jelenetet. Nem mindent vett ki, de ami maradt, az úgy száradt el, mint egy virág, aminek kitépték a gyökerét. Ez az esemény életem más területén is érezteti hatását. Azóta képes vagyok bármely dolgot „közömbössé tenni,” akárcsak a halált.

Nem hiszem, hogy ez normális, sőt tudom, hogy nem az. Én vagyok inkább az élő példája annak, hogy egy fiatalban milyen sérülést okozhat egy ilyen látvány. Már nem zavar különösebben, hogy ilyen lettem, de nem kívánom senkinek, hogy ilyen történjen vele. Tudom, hogy valami kimaradt belőlem és soha nem lehetek teljes, de már elfogadtam.

De az biztos, ha egyszer gyerekem lesz, nem hagyom egyedül a tévé előtt...

**G. D.
(1997)**

Együtt – így is lehet...

BARANGOLÓ

Boldog Margit szigete

Margitsziget. Annyi minden eszünkbe juthat róla. Ha leszállunk a villamosról a Margit hídon, szinte természetes, hogy ingyen léphetünk a Margitszigetre (a Margit-szigetre)*. Pedig 1919-ig belépőjegyet kellett itt fizetni, amit csak a Tanácsköztársaság idején töröltek el. Aztán, hogy visszafelé menjünk az időben, csak 1900-tól közelítjük meg a Szigetet gyalog, ekkor lett kész a Margit híd szárnyhídja, elsétálhatunk az Atlétikai Centrum mellett, amit valaha Úttörőstadionnak neveztek. Néhány lépéssel arrébb található a Hajós Alfréd Uszoda, amit első olimpiai bajnokunk tervezett. A vízilabdások azt mondják, hogy itt van egy olyan mikroba, amit ha beszív az ember, megtanul pólózni. Ha tovább sétálunk, akkor Arany János öreg tölgyei alatt haladhatunk el, majd a Palatinus-strand után a Szabadtéri Színpad, meg a Víztorony következhet, amely 1913-ban épült fel, az akkoriban forradalminak számító vasbeton technikával.

Margitsziget. Nem mindig nevezték így. Volt Szent András szigete, Boldogasszony szigete, a török időkben a minden bizonnal elmenekült apácák után Lányszigetnek is hívták, de a Nyulak szigete elnevezés a legismertebb. Az Insula leporum fordítható így is, de az Ékességek szigete fordítás is jó lehet. A legérdekesebb elmélet az, hogy a Nyulak szigete félrefordítás, valamikor Insula Leporum leprások szigete lehetett. Mindenesetre az itt épült elszigetelt ispotályok mintha ezt az elméletet erősítenék.

Margitsziget. 1809-ben nevezték így először. De kiről is?

A névadó Árpád-házi Szent Margit (1242-1271) IV. Béla lánya, 770 éve, január 27-én született. A második honalapítónkként tisztelt királyunk a tatárjárás után fogadalmat tett, hogy ha elkerüli a pusztulást, a tatárjárás alatt fogant gyermekét engesztelésül Istennek ajánlja. A domonkosok családja, amelyben Margit felnövekedett, még csak néhány évtizede létezett, még telítve volt az első buzgalom frissességével és töretlenségével.

* Margitsziget–így, egybeírjuk, ha Budapest egyik városrészeként emlegetjük, a Margit-szigetet kötőjellel akkor jelöljük, ha mint természetföldrajzi képződményt említjük. Napjainkban többnyire az első változatot használják, egy fogalomná vált a név és a sziget.

Az ekkor alapított koldulórendi apácakolostorokat a Flandriából származó beginizmus szelleme hatotta át, amely az önként vállalt szegénységen kívül fontosnak tartotta a másikon segítő munkás életet és a cselekvő szeretetet. Már anyanyelven is írtak ezek a szerzetesek, ekkor keletkezett az Ómagyar Mária siralom, és feltételezések szerint készülhetett egy Bibliafordítás is. Margit aligha tudhatott latinul, magyarul kellett megismerkednie a Bibliával és a szentek, elsősorban István király és unokanővére, Szent Erzsébet életével.

Margit remélte, hogy Isten elfogadja őt, mint ahogy elfogadta Krisztus áldozatát, akinek haláláról ezt mondja az Írás: jobb, ha egy ember hal meg, mint hogy az egész nép elveszen. Ne feledjük, a tatárveszély még nem múlt el. Ekkor még nem lehetett tudni, hogy a tatár nem tér-e újra vissza. A kemény önsanyargatás, a szerzetesi regulák megtartása, az utálatot gerjesztő betegek ápolása – mégiscsak élhettek itt leprások, vagy legalábbis fertőző betegek – Margit korának legfontosabb erénye közé tartozott. Margit életének három alapszabálya volt: Istent szeretni, magát megvetni, senkit meg nem utálni és ítélni. Az első ma is magától értetődik, a másodikkal a ma embere nemigen tud mit kezdeni, a harmadik ma is elgondolkodtató.

Margit 28 éves korában halt meg. Elemésztette a vezeklés. Halála óráját derűs arccal, előre közölte. A halála után kezdeményezett Boldoggá avatási perét sohasem fejezték be, de 1276-tól Boldog Margit néven tisztelték. Legendáját ma ismert formájában Ráskay Lea írta le 1510-ben. Érdekes, hogy a XIX. század végi, XX. század elejei magyar irodalomban többször is főhősként bukkant fel, Gárdonyi, Krúdy és Kodolányi regényt, Ady költeményt írt róla. Meglehetősen későn, 1943-ban avatták szentté. Sírja ma is látogatható, a Domonkos rendi apácakolostor romjaival együtt. Ha teszünk egy sétát a Szigeten, gondoljunk rá szeretettel.

Balogh Edina

**AZ EGYHÁZTÖRTÉNELEM
NŐALAKJAI III.**

„Tele van az életem csodákkal”

– beszélgetés egyházunk történelmének élő tanújával, Vadászi Ilonával

Novemberi számunkban egyházunk ismert személyisége gyerekkoráról, életéről mesélt, arról, hogyan lett nagyszénási gimnazistaként evangélikusból metodistává, miként segítette a háttérből Iványi Tibor lelkészt a szolnoki gyülekezet megalapításában. Decemberben a Szolnok utáni időszakot, a Magyarországi Metodista Egyházból való kiszakadás, a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség megalakulásának történetét elevenítette fel Vadászi Ilona. Ezúttal a megélt történelem utolsó szakaszára emlékezünk.

– Tehát te az 1974. márciusi lelkésztalálkozót tekinted vízváltásznak. Mit tettek ti, akik Tibor bácsi mellett maradtatok?

– Lényegileg két dologban állapodtunk meg: máskor is találkozunk így együtt, és csak olyan lépést teszünk, indítványt adunk be, amivel mindenki egyet ért, és aminek a következményeit mindenki vállalni tudja.

– Sejtettétek, mi következik? Fel tudátok egyáltalán mérni a következményeket?

– Nem, nagyon naivak voltunk. Arra hivatkoztunk, hogy egy ex lex állapot a mienk. Hiszen Ádám bácsi nem engedte az Állami Egyházügyi Hivatal (ÁEH) lemondani, az egyházi Közgyűlés pedig nem erősítette meg a státuszát, mivel ő ezt nem is kérte. Egyházjogiilag tehát teljesen tisztázatlan volt a helyzet. Arra számítottunk, ha a megfelelő szervekhez, a bírósághoz, a világegyházhoz fordulunk, azok jogszerűen járnak el, és az oldalunkra állnak. Lassan ismertük fel, hogy mibe kerültünk. A külföldi egyházak csak a másik oldalt hallgatták meg, a világi bíróságok pedig az ÁEH utasításainak megfelelően döntöttek. Egyszer a Fővárosi Bíróságon egy bíró tárgyalás után magához hívott bennünket és ezt mondta: tudja, hogy ártatlanok vagyunk, de nem hozhatott más ítéletet, mint amit az ÁEH már előre eldöntött az ügyünkben.

– Négy év felfüggesztett börtönre ítélték. Ekkor már elmúltál negyven éves, az egész életedet az Úrnak és az Egyháznak adtad, hogyan élted meg az elszigetelődést, a csalódásokat?

– Érzelmileg nagyon nehezen. Hiszen mély testvéri kapcsolatok szakadtak szét. Olyan emberek állítottak

rólunk valótlanosságokat, akikre régen az életünket is rábíztuk volna. Egyszer Vladár Ancival véletlenül ös-szetalákoztunk, köszönés nélkül mentünk el egymás mellett. Fájt. Az eszemmel, lelkiismeretemmel tudtam, hogy nekünk van igazunk, érzelmeim azonban nem tudták feldolgozni a történéseket. Ugyanakkor egyre inkább megtaláltam a helyemet az új keretek között is. A kispestiek együtt maradtak, sőt gyarapodtak, és itt sokfajta szolgálatra nyílt lehetőség. Aztán szép lassan érkezett külföldről is segítség. Voltak testvérek, akik valahogy hírt kaptak nehézségeinkről, és sorra kezdtek jönni az angol és német nyelvű képeslapok ilyen üzenetekkel: „Veletek vagyunk, imádkozunk értetek, tudunk rólatok.” Aztán, amikor lehetett, meg is kerestek bennünket. Így alakult ki például a svájci Bruder Verein-nal is a kapcsolatunk.

– Azért ne lépjünk még túl ezeken az éveken. Fizikailag, idegrendszerileg mennyire sínyletted meg ezt az időszakot?

– Isten a megmondhatója, hogy mi miért történt. 1977-ben felajánlottak egy csípőprotézis műtétet, de ez azt jelentette volna, hogy sokáig nem tudok együtt lenni a testvérekkel, nem tudok részt venni az utcai istentiszteleteken. Ezt pedig nem akartam vállalni. Aztán '79-ben meghalt az édesanyám. Ugyanabban az évben daganattal megműtöttek. Vajon mindenképpen így lett volna, vagy a sok stressz következménye volt mindez? Ki tudja...

– Amikor 1981-ben megkapta a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség (MET) az egyházi elismerést, ez téged is váratlanul ért? Hogyan tekintettél a jövő elé?

– Az elismerés váratlanul is ért, meg nem is. Ugyanis nem sokkal előtte, 1980-ban, amikor Palotay meghalt, volt egy sejtésem, hátha most könnyebben megoldódnak a dolgaink. Nagyon örültem az elismerésünknek, de tudtam, hogy a mögöttünk lévő évek rengeteg energiát emésztettek fel. De bíztam abban is, hogy maradt még lendületünk az egyház felépítéséhez. Ugyanakkor azzal is tisztában voltam, hogy ez az elismerés számos olyan problémát is elfed, ami később óhatatlanul felszínre tör.

– A változás évétől, 1989-től bontakozott ki a MET mind nagyobb mérvű szociális szolgálata, s lett nyilvánvalóvá, hogy van mondanivalónk társadalmi kérdésekben is. Voltak testvérek, akik ezt a fajta szerep-

vállalást aggódba nézték, sőt egyenesen az elvilágiasodás jelének tekintették. Hogyan vélekedtél ezekről a kérdésekről?

– Az üldöztetésünk éveiben több – akkor ellenzéki – embert megismertem. Kiálltak velünk az utcára. Természetesnek tartottam, hogy amikor kellett, mi álltunk ki mellettük. De bíztam Tibor bölcsességében és ismertem [Iványi] Gábor változatlan evangéliumi lelkületét is. Ezek a dolgok megkönnyítették számomra az állásfoglalást.

– Egy utolsó kérdés. Mit üzensz a jövőnek? A jövő MET-generációnak?

– Mindig, minden körülmények között hallgassanak a lelkiismeretükre, álljanak az igazság oldalára és bízzanak Isten gondviselő kegyelmében.

– Köszönöm a beszélgetést. Kívánom, sokáig légy még közöttünk!

Szabó Ildikó

2012. JANUÁR

Év témája: *Mi az elég?*

„Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.”

2 Kor 12,9a

Január hónap Igéje: **„Taníts engem útaidra, Uram, hogy igazságod szerint járjak.”**

Zsolt 86,11

Istentiszteletek		Bibliáórák	
	Igehely		Tóra
Január 1. Újév	<u>1 Korinthus 3,9– 15</u> 1 Mózes 17,1– 8	első hét	Tóra: 1 Mózes 47,28 – 50,26 Haftára: 1 Királyok 2,1– 12
Január 8. Vízkereszt után 1. vas.	<u>4 Mózes 14,10b– 23</u> Róma 12,1– 5	második hét	2 Mózes 1,1 – 6,1 Ézsaiás 27,6 – 28,13
Január 15. Vízkereszt után 2. vas.	<u>Példabeszédek 3,19–21. 27–35</u> Róma 12,6– 16	harmadik hét	2Mózes 6,2 – 9,35 Ezékiel 28,25 – 29,21
Január 22. Vízkereszt után 3. vas.	<u>Ézsaiás 61,1– 2. 8</u> Máté 8,1– 13	negyedik hét	2 Mózes 10,1 – 13,16 Jeremiás 46,13–28
Január 29. Vízkereszt után utolsó v.	<u>5 Mózes 18,15– 22</u> 2 Péter 1,16– 21	ötödik hét	2 Mózes 13,17 – 17,16 Bírák 4,4 – 5,31

A Megbékélés Háza temploma Békásmegyeren

VELÜNK ÉLŐ MÚLT

A túsztárgyaló

Egy negyvenéves dráma mai tanulságokkal

A legizgalmasabb filmek közé tartoznak a túsztárgyalások. A konfliktuskezelés nagymestereinek, a túsztárgyalóknak a szerepe jutalomjáték a legnevesebb színészeknek is (többek között Richard Gere-nek, Kevin Spacey-nek, Sylvester Stallone-nak, Chuck Norrisnak, stb.). A mi hő-sünk nem az izmaival, éles vagy éppen csábos pillantásával került a túsztárgyalók közé, hanem azzal a hitével, hogy ember nem öl embert – akik embert ölnek, a másik embert tárgynak nézik. A történet negyven évvel ezelőtt, 1972 végén kezdődött, abban az évben, amikor a müncheni olimpián palesztin terroristák 11 sportolót ejtettek túsul. A müncheni repülőtéren lezajló tűzpárbajban egy rendőr, tíz terrorista és tizenegy túsztárgyaló meghalt, mert a hatóság nem teljesítette a terroristák követeléseit.

A balassagyarmati dráma 1973-ban az egész országot megrázta: egy határőrtest két kamasz fia 15 középiskolás lányt tartott fogságban teljes 15 napig a helyi kollégiumban. A túszejtők egyedül dr. Samu Istvánt, a helyi kórház pszichiátriai osztályának vezető főorvosát engedték be magukhoz tárgyalni. A hajdani túsztárgyaló ma is úgy emlékezik a negyven évvel ezelőtti eseményekre, mint ha azok tegnap történtek volna. Az életveszély, a mások életéért vállalt felelősség szinte a tudatába égette a történéseket:

– 1973. január 8-án reggel, körülbelül 7.30-kor a munkahelyemre készültem bemenni, amikor a lakásomra becsöngetett dr. Michna a rendőrségtől, hogy ma éjszaka fegyveres banditák lányokat tartanak fogva a lánykollégiumban – és amikor megkísérelték, hogy odamenjenek, akkor kilöttek, és további fegyvereket követeltek. Azt kérdezték tőlem, nincs-e olyan gáznemű altatószer, ami az ajtónyíláson bedobva a tetteseket azonnal magatehetlenné tenné. Nekem az volt a véleményem, hogy ez nem járható út. A fegyveres egyének öntudatvesztésük előtt esetleg – az altatószertől megrészegült állapotban – használhatják még fegyvereiket a túsztárgyalók ellen. Michna alezredestől elvitt a lánykollégiumba, ahol a folyosó egyik termében, kétszárnyú ajtó mögött voltak a fegyveresek és a túsztárgyalókat fogva tartott tanuló lányok. Engedélyt kértem és kaptam, hogy az ajtón átkiabálva kapcsolatot létesíthessek a bentlévő fegyveresekkel, *Pintye Andrással* és öccsével, *Lászlóval*. Körülbelül így kezdődött a szóváltás:

– *Fiúk, hallanak engem, értik, amit mondok?! Orvos vagyok, talán ismerik a nevemet, mert itt dolgozom a kórházban, a férfi idegosztályon!*

A bentiek reakciója ez volt:

– *Azt gondolja, hogy mi bolondok vagyunk?!? Nem vagyunk bolondok, csak ki akarunk menni innen Nyugatra! Nincs semmi tárgyalnivalónk, a követeléseinket teljesítsék!!*

– *Nekünk, orvosoknak, legfontosabb, hogy az életet megmentjük, s lehetőleg ne elkésve próbáljuk menteni! Hátha ezen a téren tudnék valamit segíteni!... Így, azt ajtón keresztül csak kiabálunk, és nem lehet a helyzet megoldásához közelebb jutni! Ennivalójuk, vizük sincs talán, bizonyos szükségletek elintézése is elkerülhetetlen! Ha a rendőrség megengedi, és ha maguk kéri, a segítségükre lehetek! Nálam nincs fegyver, nem is tudok bánni vele... Követeléseik tárgyában a döntéshez idő kell, mert helyben erre nincs mód! Kérhetek engedélyt, hogy bemehessek magukhoz!!*

– Némi tanakodás után kiszóltak, hogy fegyvert nem vihetek, hogy átkutatnak, és ha a legkisebb gyanúságot észlelik – vagy még valaki be akarja jönni, azonnal löknek, ők mindenre el vannak szánva. Ez a helyzet ismeretlen volt, hiszen a rendőrök is csak külföldi filmekből, híradásokból láttak ilyen szituációt.

A rendőrök elfogadták az ajánlatom, hogy bemegyek hozzájuk. Rögtön, első alkalommal igyekeztem feszületen hangulatot teremteni. „Hanyagul ledobva kabátomat, kalapomat az asztalra, a székre leültem, egy hosszú hajú és egy kopaszra nyírt fiatalemberrel szemben – aki később elvonult, lefeküdt egy ágyra, úgy tett, mintha nem is nagyon vetne ránk ügyet. A hosszú hajú ellenben egyáltalán nem volt flegmatikus, feszült, hajlott tartással ült. Ekkor még nem láttam rajta, hogy szorong, inkább azt, hogy élvezte az izgalmas helyzetet, és azt, hogy ennyi lány előtt ő egy félelmetes, elszánt férfi, aki így tárgyal a főorvossal, az asztallapra ülve, felülről, pisztolycsövének nyílását annak melle irányába tartva.

– Az nyilvánvalóvá vált (rövid beszélgetés után), hogy elmebetegségről itt szó sincs – folytatta Samu doktor. – A személyek elleni agressziós tendencia leszerelése, indulatmentesítése mellett a két fiú tervének logikai szer-

kezetét is mérlegre tettem. Laci (a kisebbik fiú) elmagyarázta, hogy Ausztriába akarnak – egyelőre – kijutni, ehhez autóbustól követeltek és fegyvert. Túszt vinnének magukkal, és olyan bombát, amely leejtve, felrobbanna velük és a túszoikkal együtt. Ők nagyon jól kidolgozták, már három éve készítették tervüket, és higgyem el, hogy ők minden lehetőségre felkészültek. Felvettem, hogy Ausztria őket ki fogja adni, mert nem fogja kockáztatni semlegességét. Laci ellenvetette, hogy ők ott nem lesznek közbüntényesek, hanem politikaiak, és ezért Ausztria nem fogja kiadni őket. De oda csak egyelőre akarnak menni, céljuk ugyanis Görögország (Görögországban azért bíztak, mert fasiszta állam – írták a korabeli újságok). Őket ott egyértelműen politikaiaknak fogják tekinteni azért is, mert apjuk a határőrségen párttitkár, tehát fontos politikai pozícióban van, s azt hiszik, hogy információkkal szolgálnak majd – habár ők ilyeneknek nincsenek birtokában. Próbáltam megértetni velük, hogy még van visszaút-lehetőség, hiszen súlyosabb cselekmény nem történt – abból a szempontból, hogy vér nem folyt. Ez nem maradt hatástalan, de azzal érveltek, hogy most már olyan hosszú börtönbüntetésre van kilátásuk, amit nem hajlandóak vállalni – akkor inkább a halál. Kérdeztem, mire van szükségük, hogy kintről behozzam – ha megengedik. Felsorolták, hogy vigyek be nekik vizet, két éjjeliedény-félét. Azt is tudtam, hogy odabenn cigarettahiány van.

– Önként és bizakodva vállaltam az újabb bemene-
telt. A sorsuk lehetséges tragikus fordulatát ismét szó-
ba hoztam. Láttam, hogy a nagyobbik szeme könnybe
lábadt. Ostoba és szerepet játszó, előbb-utóbb vagy
kijózanodó vagy tragikus véget érő iskolás gyerekek-
nek éreztem őket. A már közel húsz órája tartó feszült-
ség hatására egy-egy lány elsírta magát, ami annyira
hatott rám is, hogy bizony néha én is elérzékenyül-
tem. Az élelmiszer elfogyván, tartani lehetett attól,
hogy az éhezés okozta tartósan feszült idegállapot, az
álmatlanság és a szorongás együttes hatására össze-
ütközések történhetnek a helyiségben, esetleg a fiúk
fegyvert is használhatnak a lányokkal szemben. Kéré-
semre döntés született: a veszély elhárítására kaphat-
nak vizet, kiflit, tejet. Tudtam, hogy ezek a fiúk ennyi
lány szeme láttára visszalépni nem fognak, szerepüket
már fel nem adják. Ez adta az ötletet, hogy ajánlatot
tegyek a látszat-férfiasságot megőrző elvonulási mód-
ra (természetesen anélkül, hogy a lányok hallanák).
Laci végighallgatott, visszament a bátyjához, de Ban-
di válasza határozott nem volt. Meglepőnek találtam,
hogy a fiúk engem egyetlen bemenetelem alkalmával
sem motoztak meg. Valószínűleg azért, mert gondol-
ták, hogy egy ilyen ősz pasas, mint én nem fog Angyal
módjára elbánni velük. De ügyeltem is arra, hogy még
kétes mozdulatom se legyen, hiszen emberek élete
forgott kockán.

– Január 12-én András és László, a két túszejtő fiú úgy
gondolta, hogy a rendőrök valamire készülnek, ezért az
idősebb fiú az ablakhoz ment, ahonnan kitekintett. Ekkor a
mesterlövészeknek sikerült célba venniük, majd eltalálniuk
a fiút. Pintye András azonnal meghalt, ami sokkot okozott
mindenkinek. A kisebbik fiú, Pintye László azonnal feladta
magát. Ő később 15 év börtönbüntetést kapott.

- *Nem félt?*

- *Dehogynem! Kifejezetten félnék ember vagyok. Egy-
szer, amikor felajánlottam, hogy ott maradok túsznak a
lányok helyett, csak azt kértem: hogy ha lelőnek, lőjenek
fejbe, hogy ne legyen hosszú kínlódásom. De muszáj volt
cselekednem, mert a fizikai fájdalom rossz dolog, de a
lelki fájdalom sokszorosan rosszabb, és életem végéig kí-
sért volna a lelkiismeret-furdalás, hogy ha emberként és
orvosként nem próbáltam volna meg mindent.*

*

A balassagyarmati túszttragédia történetéből Végh An-
tal könyvet írt, amit megfilmesítettek. Samu doktort az
Oscar-díjas Szabó István alakította.

Ültem Samu doktorral szemben, és azon gondolkod-
tam, hogy hány belső túszhelyzetet teremtünk magunk-
nak – gyávaságból, megalkuvásból, hatalmi fenyege-
tettségéből. Drága Doktor! Tudna-e ilyenkor is túszen-
tővé válni?

gigi

NOÉ BÖLCSESSÉGE

2012-ben is útmutató lehet

Minden amit tudnod kell az életben, arra megtanít
Noé Bárkája.

1. Ne késd le a hajót!
2. Emlékezz, mind ugyanabban a hajóban vagyunk!
3. Tervezz előre. Akkor sem esett az eső, amikor Noé megépítette a Bárkáját.
4. Tartsd jó kondiban magadat. Mikor 60 éves leszel, lehet, valaki felkér valami nagy dologra.
5. Ne törődj a kritikákkal. Csak csináld meg a munkát, amit meg kell csinálni.
6. A jövődet építsd magasra!
7. A biztonságod érdekében mindig párban utazz.
8. A sebesség nem mindig számít. A csiga és a párduc is ugyanabban a hajóban van.
9. Ha stresszes vagy, lebegj kicsit.
10. Emlékezz: a Bárkát amatőrök, a Titanicot pedig profik építették.
11. Nem számít a vihar, ha Istennel vagy, a végén mindig vár a szivárvány.

(*Mai népköltés – internetes gyűjtés*)

Egyperces áhitat mindennapra

Január 1. vasárnap

Lk 12,16-21

A bolond gazdag

„...*aki kincset takar magának és nem az Istenben gazdag*” (21)

Az új esztendő az új tervezés és kezdés pillanata is. Valljuk meg becsülettel, hogy többet aggodalmaskodunk az anyagi helyzetünk miatt, mint lelki és szellemi gazdagságunk érdekében. Jézus intelme a maradandó dolgok felé fordítja a figyelmünket.

Január 2. hétfő

Lk 12,35-40

Az ébren vigyázó szolgák

„*Boldogok azok a szolgák, kiket az úr, mikor hazamegy, vigyázva talál...*” (37)

Az igazi elkötelezett isteni munkatárs nem a bérért dolgozik elsősorban. Minden pillanatban számítani lehet rá. Nincs olyan váratlan helyzet, melyben alkalmatlan lenne a rábízott feladat ellátására. Az efféle „szolgáját” a munkaadó azzal becsüli meg, hogy maga is készségesen a szolgálatára áll. Ha hűséges vagy, bizony számíthatsz az Úrra.

Január 3. kedd

Lk 12,42-48

A bölcs sáfár

„... *akinek sokat adtak, sokat követelnek tőle...*” (48)

A „sáfár” az a jószágigazgató vagy házvezető, aki a gazda távollétében is teljhatalommal viszi az ügyeket. Természetesen mindenről számot kell adnia megbízójának és munkatársai felett semmiképpen nem basáskodhat. A személye iránti igazi elismerés az, ha ezt a korrekt magatartást mindig meg is követelik tőle.

Január 4. szerda

Lk 14, 16-24

A nagy vacsora

„... *készített nagy vacsorát, és sokakat meghívott...*” (16)

Jézus a mennyek országa polgárait nem ítéletükre váró, zaklatott börtönlakókként, hanem egy ünnepélyes nagy fogadás meghívott vendégeiként látatja. A meghívás általános, sőt - elképesztő módon- a végén még „szelíd kényszer” is alkalmaznak azért, hogy az ünnepi asztal körüli helyek gazdára találjanak. A meghívó vendégszeretete határtalan. Nem rajta múlik, hogy végén megköstölheted –e a vacsoráját.

Január 5. csütörtök Vízkereszt

Mt 13,47-50

A nagy kerítőháló

„...*mindenféle fajtát összefogott...*” (47)

A „gyalom” a keresztség egyik ismert szimbóluma is. Ahhoz hasonlóan gyakorlatilag bárki belekerülhet. Ez azonban még nem jelent „piacképes” állapotot. A végén derül ki kit tekint a halász értéknek, és kit ítélt hitványnak. Kár lenne, ha megelégednénk keresztleve-lünk lobogtatásával.

Január 6. péntek

Lk 14,31-33

A hadviselés megfontolása

„... *leülvén először tanácskozik...*” (31)

Jézus szerint ha valaki tanítvánnyá szegődik, a hadvezérhez hasonló „stratégiai tervet” kell készítenie. Vajon képes lesz –e a feladatot elvégezni? Összeegyeztethető –e a Krisztus-követés földi ambícióinkkal és vágyálmainkkal? Még mindig jobb az egyértelmű nem, mint a kétszívűség.

Január 7. szombat

Lk 15,8-10

Az elveszett drakhma

„*ÖrüljeteK envelem, mert megtaláltam a drakhmát, melyet elvesztettem!*” (9)

Isten angyalainak az örömét Jézus ahhoz az asszonyhoz hasonlítja, akinek a nyakláncáról véletlenül leszakadt a vagyona egytizedét képviselő aranypéNZ. Nem a megmaradt kilenc tölti el megnyugvással, hanem fáradhatatlanul kutat és takarít, hogy rábukkanjon a rejtettségében használhatatlan értékre. Isten minden embert elveszett értéknek tekint, míg türelmes és aprólékos munkával vissza nem tudja szerezni a maga számára.

Január 8. vasárnap

Lk 14, 28-30

A végiggondolt építkezés

„...*minekutána fundamentumot vetett...elvégezni nem bírja...*” (29)

A félbehagyott építkezés szomorúbb látvány, mintha a beruházáshoz hozzá sem kezdünk volna. A példázatban szereplő „fundamentum” átvitt értelemben jelentheti a hit, a lelki élet nélkülözhetetlen alapjait. De mit ér mindez, ha nem folytatódik és lesz otthonná az építmény? Törekedj a meghitt, gyakorló, befogadó hívő életre!

Január 9. hétfő

Lk 15, 11-32

A tékozló fiú

„...*megosztotta köztük a vagyont*” (12)

Jól ismerjük a két gyermekes apa történetét, aki halála előtt kiadta az örökséget fiainak. A kisebbik eltékozlta a maga részét, a nagyobbik viszont az öccsével szembeni haraggal a szívében otthon maradt, s mikor végül a tékozló fiú hazaért, bátyját felháborította az apa nagyvonalú, visszafogadó szeretete. Ne feledjük, ilyen vagy olyan fivérek, hogy sem egyikünké, sem másikunké érdem szerint a hagyatéK, hanem az élő Mennyei Atyáé. Ide is és oda is adott lehetőséget, s a jók és rosszak iránt is megtartotta szülői szeretetét. Ki-ki gazdálkodik jól a maga javaival és örüljön az örökségének. A tékozló fiak, akik pedig elherdálták a maguk részét, hadd térjenek vissza az apa nagyvonalúságából szeretetébe.

Január 10. kedd

Lk 16, 1-13

A hamis sáfár

„...mondok néktek szereztek magatoknak barátokat a hamis Mammonból, hogy mikor meghaltok befogadjanak benneteket az örök hajlékukba.” (9)

Korábban (január 3.) találkoztunk egy másik, „bölc” sáfárral. Most a hűtlen kezelésem kapott hivatalnok képében jelenünk meg, aki megpróbálja megbízója kárára lekenyerezni a szállítókat annak érdekében, hogy ha csalásai miatt elveszíti az állását, hálásak legyenek a kedvezményezettek. Jézus példázata ironikus. Arra hívja fel a figyelmet, hogy a jó gazda átlát a munkatársa hamisságán és a csaló nem reménykedhet a megvesztegetettek hálájában sem. Amit az Úr felvet, az ez: vajon Isten kárára képesek vagyunk –e egy alternatív földi mennyország reményében alkukat kötni?

Január 11. szerda

Lk 16, 19-31

A gazdag és Lázár

„...javaidat elvetted a te életedben...” (25)

Jézus szerint oktalanság csak a földi jólétben gondolkodni. Fontosabb az a kincs, ami a mennyben kamatozik. A teljesen nincstelen, hajléktalan Lázár megítélése kedvezőbb, mint azé az előljáróé, aki mindent megengedhet magának és a szegényeket még a morzsák mellől is elkergeti kutyáival. Aki így cselekszik, az Jézus szerint kiürítette mennyei kasszáját, s nem lesz mire támaszkodnia odaát.

Január 12. csütörtök

Lk 18, 1-8

A hitvány bíró

„...megszabadítom őt, hogy szüntelen reám járván, ne gyötörjön engem” (5)

Jézus példázatában az állhatatos imádság eredményességét szemlélhetjük. Ha a földi ügyintéző (bíró) csak azért, hogy szabaduljon kellemetlenkliensétől, igyekszik ügyei elintézni, mennyivel inkább a türelmes, imameghallgató Isten!

Január 13. péntek

Mt 7, 24-27

A homokra illetve a kősziklára épített ház

„...bölc ember...aki a kősziklára építette a ...házát...” (24)

Csak a dühöngő elemek hatására derül ki, hogy a látogatás szerint gondosan épített ház képes –e lábon maradni. Tudható, hogy Izraelben a felső homokréteg alatt mindenhol található szikla. Aki viszont sajnálja a fáradságot arra, hogy mélyre ásson, a viharokban háza védelmében is életveszélybe kerülhet. Gondosan felépített világa a fejére dől. Isten nem változtatja meg az időjárást a hívó ember kedvéért. Azt reméli, hogy előrelátóan jó alapokat vet, melyek megvédik a támadás idején.

Január 14. szombat

Mt 18, 12-14

Az eltévedt bárány

„...egy azok közül eltévelyedik...” (12)

Az egy százaléknyi veszteséget mindenütt a világon hi-bahatáron belüli értéknek tekintik. A jó pásztor számára az az egy eltévelyedése pillanatában az egyetleneggyé lesz, akinek a megtalálásáért megengedhető a kilencvenkilenc védelmének a kockáztatása is. Ne gondold hát, hogy olyan kicsi és olyan értéktelen vagy, hogy senkinek nem hiányzol!

Január 15. vasárnap

Mk 2, 21-22

Az összepárosíthatatlan régi és új

„...az új bort új tömlőkbe kell tölteni” (22)

Jézus a böjtről szóló tanítása végén hívja fel a figyelmet az új szemléletre: az evangélium hatására örvendezővé vált és nem a törvény terhe és félelme alatt görnyedező életre. Vajon képesek vagyunk –e az újnak a szabadságát befogadni és megőrizni? Igen, csak akkor, ha Isten segítségével egészen új emberré leszünk. A toldozás-foldozás csak újabb veszteségekhez vezet.

Január 16. hétfő

Lk 8, 4-15

A magvető

„...magvetés közben némely esett az útfélre...” (5)

Hiba lenne, ha a vetéssel megbízott szakembert minden magról elszámoltatnánk. A tapasztalat még a gépi vetésnél is az, hogy nem minden búzaszem kerül éltető közegébe, a földbe. Talán a legfontosabb jézusi üzenet, hogy a vető olyan bőséggel szórja a magot, hogy abból még az útfélre is kerül. Noha a cél nem ez, nincs olyan, hogy valakihez Isten „szűkmarkúsága” miatt ne jutna el az élet üzenete.

Január 17. kedd

Mk 4, 30-34

A mustármag

„...mikor elvetetik, felnő, és minden veteménynél nagyobb lesz...” (32)

A mustármag önmagában alig különböztethető meg egy porszemtől. Nagy a kísértésünk, hogy ne is foglalkozzunk vele. Talán ilyen apró, szemmel alig látható hit-kezdemény van a birtokunkban csupán. De miért ne tehetnénk egy próbát...?

Január 18. szerda

Mt 13, 24-30

A konkoly

„Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig...” (30)

A konkoly nevű gyomnövény termése a búzához keveredve részegséghez hasonló bódulatot idéz elő. Ezért érthető a gazda munkatársainak haragja, akik felfedezve az ellenség megrontó, hamis vetését, rögtön tisztogatáshoz kezdenének. A gyomnövény azonban a búza gyökerére fonódik, s ha kitépnénk, vele együtt távolítanánk el a kultúrnövényt is. Jézus arra tanít, hogy együtt élünk hívők és nem hívők, sőt jók és gonoszok ebben a világban. Ez a szimbiózis erőszakkal nem bontható meg. A végső elszámolásnál, az aratásnál válnak csak szükségszerűen külön a dolgok. Ne félj, nincs károd-

ra, ha úgy érzed mások is ugyanazt az életerőt szívják, mint te.

Január 19. csütörtök

Mt 13, 44

Szántóföldbe rejtett kincs

„...*hasonlatos a mennyeknek országa a szántóföldben elrejtett kincshez...*” (44)

Jézus példázataiban az Isten országa más és más oldalát ismerhetjük meg. Jelen esetben az ókori ember „trezorja”, a szántóföld nyílik meg előttünk, ahová az ellenség vagy a rablók elől valaki elásta a kincseit. Talán az az elv uralkodott régen, hogy akié a föld, azé a kincs, s miután az eredeti tulajdonost nem érdekelte, hogy mit rejt a talaj, a felfedező nagy lehetőséget lát a birtok megszerzésében, mely egyszerűen a kincshez is hozzájuttatja. Fejedet lógatva, búsan jársz-kelsz mások birtokán. Isten akarja, hogy rábukkanj a kincsre. Kérdés, hogy neked megéri – mindent odaadni érte.

Január 20. péntek

Mt 18, 23-34

A saját adósához kegyetlen eladósodott ember
„...*ha szívetekből meg nem bocsátjátok ki-ki az ő atyjafiának az ő vétkeiket...*” (35)

Pétert András öccse igen gyakran bosszanthatta vagy valószínűleg állandóan versengett vele. Az apostol egyszer talán megszámlolta, hogy olykor ez napi hétszer is előfordult. Kérdése, hogy ez hányszor ismétlődhet és hányszor kell neki megbocsátania, indítja el Jézus tanítását arról, hogy Isten gondolkodásmódját követve, életünk csakis egy nagy folyamatos és általános megbocsátás lehet, ami lehetőséget ad a másik számára a mindenkori újrakezdéshez. Aki nem tud megbocsátani, az nem számíthat Isten kegyelmére sem.

Január 21. szombat

Mt 20,1-17

Napszámosok a szőlőben

„*Ekképen lesznek az utolsók elsők és az elsők utolsók...*” (16)

A különös példázat arról szól, hogy a napszámosok első csoportjával (megelégedésükre) kötött megállapodás alapján fizet a kerttulajdonos a később bekapcsolódóknak is, annyit, amennyit jónak gondol. Az egész nap dolgozókat felháborítja, hogy fizetségük ugyanannyi, mint azoké, akik mindössze egy órán át művelték a szőlőt. Talán elfelejtik, hogy emezek az utolsó óra kivételével egész nap tétlenül szorongtak, vajon képesek lesznek –e valami kis jövedelmet hazavinni a családjuk számára. A jólelkű gazda története Isten nagyvonalúságára irányítja a figyelmünket, akinek a kegyelme általánosságban elfogadható valóságos érték, s lényegében nem fokozható akkor sem, ha valaki hosszabb ideig végzett „hasznos” tevékenységet.

Január 22. vasárnap

Mt 21, 28-32

A két fiú

„*a vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában*” (31)

Jézus hasonlatában az idősebb fiú az engedelmes, az apja kérését azonnal készségesen visszaigazoló szereplő. Igaz, csak szavakban igazodik a felsőbb akarathoz. A kisebbik dacos, sok tekintetben eleve szemben állt az atyai ház értékeivel, de mégis nyitottabb az atya akaratára, komolyabban veszi a kérését. Ugyanígy a kor megvetett és lenézett páriái sokkal jobban megszívlelték Keresztelő János és Jézus tanítását, mint a buzgó vallásosok.

Január 23. hétfő

Mt 22, 1-14

Az esküvői ruha

„...*sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak*” (14)

A lakodalom Jézus kedvelt képe a mennyek országáról. E példázatában nem azok kapnak hangsúlyos figyelmet, akik a meghívást félvállról vették, hanem az az ember, aki mások helyére ülhetett a házigazda jóvoltából, de különös gögje megakadályozta abban, hogy ruháját (a kor szokása szerint) a felkínált egyszerű, tiszta vendégöltözetre cseréje. Meghívás nélkül nem juthatsz oda az asztalhoz. Biztos lehetsz azonban abban, hogy Urad megszerzi számodra a részvétel lehetőségének az örömét. Miért is nem akarsz magadra venni az üdvösség ruháját? Miért akarsz tüntetni önigazultságod rongyaidban?

Január 24. kedd

Mt 25, 1-13

A tíz koszorúslány

„...*a mi lámpásaink kialusznak*” (8)

Egy esküvői rendezvény tennivalói között a legkevésbé bonyolult az, hogy valakinek egy működőképes lámpával balesetmentessé kell tennie a vőlegény megérkezését. Nem kell az utat javítania, nem kell takarítania, főznie, öltöztetnie, énekelnie vagy ceremóniát vezetnie, csakis világítani néhány lépésen keresztül. Ebben a gyermekien egyszerű elfoglaltságban látja benne Jézus a mi hozzájárulásunkat a boldog mennyei eseményhez. „Lábaim szövétneke a te igéd „- mondja a 119. zsoltár. Vagyis a „vőlegény” fogadására készülő „koszorúslány” a maga „lámpáját” az Isten ígéjének naponkénti ismerete, befogadása, megélése által teheti működőképesé.

Január 25. szerda

Mt 25, 14-30

A táluentumok

„...*félvén elmentem és elástem a te táluentodat...*” (25)

Talán a példázatban említett elrejtett kincs az, amit (a 19-én említett) gyanútlan „kincsvadász” megtalálhat és valódi értékét felismerve hasznosít. Ha mi nem tesszük

azt a fontos és szép dolgot amihez a Mindenható megadta a megfelelő talentumot, majd más lép a helyünkre. A cél nem a mennyei értékek sértett őrizgetése és a világ elől való elzárása, hanem az akár kockázatot is jelentő „kereskedés”.

Január 26. csütörtök **Mk 13, 28-37**

A messze útra induló ember
„*Figyeljete, vigyázzatok, és imádkozzatok...*” (33)
A példázatban a messze útra induló, házát elhagyó ember Isten maga. „Távollétében” az ember felel mindent, ami ebben a világban történik. Ha figyel, vigyáz, és imádkozik, a ház nem fog összedőlni, az értékek nem válnak rablók prédájává. Nem a gazda távolléte jelent kockázatot, hanem az „ajtónálló” figyelmetlensége és megbízhatatlansága.

Január 27. péntek **Lk 10, 25-37**

Az irgalmas samáriai
„*De ki az én felebarátom?*” (29)
Mindig ez a kérdés izgat bennünket, s ennek tisztázásától akarjuk függővé tenni, hogy kinek is segítsünk. Jézus azonban megfordítja a gondolatot, és arra ösztönöz, hogy függetlenül attól, van-e valaki aki segít nekünk, mi legyünk mindenkor a másik ember segítőkész felebarátja.

Január 28. szombat **Lk 11,5-8**

A kellemetlen éjszakai háborgató
„... *ad neki amennyi kell*” (8)
A váratlan vendégére hivatkozó szomszéd szívességet kér. Jézus hangsúlyozza azt a bölcsességet, hogy jobb ha nem szállunk vitába vele az illem szabályait számon kérve, mert amilyen tolakodó, úgysem tudjuk lerázni. Furcsa módon ezzel a képpel is az állhatatos imádságra akar bennünket sarkallni, azt erősítgetve, hogy nem érdemes idő előtt feladni, mert Isten minden valóban fontos imát előbb-utóbb úgyis meghallgat.

Január 29. vasárnap **Mk 4, 26-29**

A vetőmag
„...*magától terem a föld*” (28)
A világ rendjében Jézus szerint van egy bizonyos kiszámíthatóság. Ha valaki a megfelelő helyre eljuttat egy magot, az biztosan életre kel. A vetőmag és a föld is alkalmas erre. Ösztönösen tudja ezt a földműves és teszi a dolgát, amely nem több az engedelmességnél, hiszen a valódi termőerő és érték a magban és a földben van, ő mindezeknek csupán kezelője. Isten adja az életet és az áldást.

Január 30. hétfő **Mt 13, 45-46**

Az igazgyöngy
„...*találván egy drágagyöngyre...*” (46)
Ma a gyöngyhalász kerül az Isten országa megértésének a középpontjába. Szenvedélyesen kutatja a gyöngyöket, s képes mindenkinél mélyebbre alámerülni, hogy az igazgyöngyöt napfényre hozza. Az ő szemében és áldozata révén válnak ezek a kagylók gyötrelméből született apró kinövések drágagyönggyé. Mindent feláldozott azért, hogy megszerezze magának...

Január 31. kedd **Lk 19, 12-27**

Kétféle hozzáállás
„...*alattvalói...gyűlölték...*” (14)
A példázatbeli „nemes ember”, aki „messze tartományba” távozik, most is maga Isten. Amíg „országát” gyarapítani van, a meglévő területen a szolgálai forgatják a rájuk bízott pénzeket. Vannak, akiket távolléte „bátorra” tesz, s fölláznak ellene. A többiek a feladatra koncentrálnak és teljesítik a megbízásukat. Ugyanannak az Úrnak a szolgálai vagyunk. Eltelhet az idő lázadással és hatalomátvételi kísérlettel és értelmes, értéknövelő elfoglaltsággal is. Rajtad múlik, hogy melyiket választod.

(ig)

A LELKIISMERETI ÉS VALLÁSSZABADSÁGÉRT TŰNTETTEK

December 30-án 10 órától a Parlament előtt, a Kossuth szobornál a keresztény evangéliumi egyházak figyelemfelhívó demonstrációt tartottak a lelkiismereti és vallásszabadság mellett, miközben a parlamentben az új egyházi törvény zárószavazása zajlott. (A módosításról előtte két nappal tárgyaltak a képviselők.)
“A lelkiismeret és a vallásszabadság az emberi jogok között kiemelkedő helyet foglal el és célja, hogy minden ember számára biztosítsa legszentebb belső meggyőződésének, világnézetének szabad követését. A vallásszabadság, mint alapvető emberi jog, nem az állam vagy a törvényhozás adománya, hanem minden embert méltóságánál fogva megillet. Ez a szabadságjog magába foglalja a személyes hiten túl, a közösségi vallásgyakorlatot, a felekezet szabad megválasztásának és adott esetben megváltoztatásának jogát, megújulási és új vallási irányzatok létrehozását”

– közölte a tüntetést szervező evangéliumi egyházak nevében Görbicz Tamás és Takács Ferenc lelkész.
A törvényalkotók az év utolsó parlamenti óráiban is olyan szöveg felett vitatkoznak, amely nem változtat a korábbi rossz szemléleten, és nem a vallás szabad gyakorlásának a kereteiről szól, hanem adminisztratív eszközökkel, durván beleavatkozik a felekezetek életébe” – írják.
A Parlament előtti demonstrációval arra kívánják felhívni a figyelmet, hogy az állam “ne avatkozzon bele olyan kérdésekbe, amelyekben nincs kompetenciája”. “Tisztelje a polgárai jogait, vegye figyelembe az érintettek javaslatait, valamint az emberi jogok felett örökös hazai és nemzetközi szervezetek ajánlásait és figyelmeztetéseit. A mi hitünk is éppen olyan értékes és tiszteltre méltó, mint bárki másé” – teszik hozzá.

BACH KANTÁTÁINAK NYOMÁBAN

A kezdet és a vég áldott egységéért

Ez a hattételes újévi kantáta (*Festo Circumcisionis Christi* – Krisztus körülmetélésének ünnepére) 1735-36-ban keletkezett Lipcsében. A kompozíció (BWV 41) hangzása – a három trombita, a három oboa és az üstdobok pompája következtében – ünnepélyes, fényes. Az 1591-ből való, eredeti háromstrófás újévi ének első és utolsó versszaka Bach kompozíciójának elején és végén hangzik el, míg a középső (2.) strófa egyes sorai a kantáta középső tételeiben jelennek meg. *Johannes Hermann* eredeti strófái 14-sorosak, ami nem véletlen! A különös, „kabbalisztikus” számhasználat jól érzékelteti a korabeli barokk szerzők mély, a világot összefüggésekben látó, szimbolikus gondolkodását. A központi esemény ugyanis az újév elindulása az óév lezárása után, vagyis a kezdet és a vég, „az alfa és az omega”, az „A és O”. Az „O” betű a német (és latin) ábécé 14. betűje, így a 14-es szám egyben *Krisztus szimbóluma* is. Ez tehát 14-soros versszakok „titka”!

A kantáta nagyszabású, sodró lendületű kórustétellel indul, amely csak egy pillanatra torpan meg az óvet „szép csendben” lezáró verssoroknál, hogy annál gyorsabb tempóban folytatódjék, legvégül a kezdő korálsorokat és zengő trombitaszignálokat megismételve:

1. Kórus: *Jézusunk, dicsértessél / Ebben az új esztendőben: / Jóságodért, mit nékiünk / Minden nyomorúságban / És veszélyben megmutattál. / Hogy megérhettük ez új örömteli évet, / Mely kegyelemmel teljes, / és örök üdvösséget hoz. / Hogy szép csendben / az óvet lezárhattuk. / Most és mindörökké / néked átadjuk magunkat: / Örizz testünket, lelkiünket, életünket / az egész éven át!*

A bensőséges, pasztorális szoprán-ária az év kezdetének és végének áldott egységéért fohászkodik:

2. Ária: *Add, ó magasságos Isten ezt az évet úgy élnünk meg, / Hogy a befejezése olyan legyen, mint a kezdete! / Maradjon velünk kezded, / Hogy az esztendő végén / Túláradó áldásod megtapasztalva / Mint most, halleluját zenghessünk!*

Az alt-recitativo a „kezdet és vég” gondolatát bontja ki távlatosan, mind időben („napjaink száma előre megíratott”), mind térben („szemed rajta van városon és vidéken”), mind a szenvedések-örömök összefüggésében:

3. Recitativo: *Ó, kezded és áldásod legyen / Az alfa és az ómega, a kezdet és a vég! / Kezdedben tartod az életet, / És napjaink száma előre megíratott Tenálad. / Szemed rajta van a városon és vidéken. / Számon tartod javunkat és ismered szenvedéseinket. / Ó, nyújtsd kezdeddel, / amit bölcsességed nekünk szán, amire könyörületes séged sarkall! / A tenor-szólista az égi béke, az üdvösség fontosságáról énekel:*

4. Ária: *Továbbá add nemes békédet / Testünknek s dolgainknak. / A lelket pedig üdvözítő igéd táplálja. / Ha ez üdvösség eljut hozzánk, / Úgy áldottak leszünk itt / És kiválasztottak ott.*

Éles kontrasztot hoz a basszus recitativója, amely a leselkedő veszélyekre figyelmeztet. Ritka zenei megoldásként a recitativóba belehasít a kórus, a közösség elszánt kérése: „Vessed a Sátánt lábunk alá!”

5. Recitativo: *Habár az ellenség éjjel és nappal / ránk leselkedik, / és nyugalmunkat akarja szétrombolni, / Ó, Urunk, Istenünk hallgasd meg imánk, / Amikor szent közösségben kérünk: / Vessed a Sátánt lábunk alá. / Így dicsőségedre / választott tulajdonod maradunk. / A kereszt és a szenvedés után / majd dicsőségbe távozzunk. / A 14-soros zárókorál a földi „kezdetet és véget” a mennyi örökkévalóság időtlenségében szemléli, ennek megfelelően a kantáta – mintha nem is lenne vége! – a kezdő trombitafanfárral záródik.*

6. Korál: *Egyedül tied a hódolat. / Egyedül tied a dicséret. / Taníts türelemre keresztünkben, / Kormányozz minden cselekedetünkben. / Míg boldogan távozzunk / Az örök mennyországba, / Az igaz békébe és örömbbe, / Isten szentjeihez hasonlóan. / Addig is bánj velünk / Jótetszésed szerint. / Így énekel ma komoly lélekkel / A krisztushívők serege, / És szívvel, szájjal / Áldott új évet kíván.*

Göncz Zoltán

ÉVFORDULÓK

A filozófus gyermek

A 130 éve született A. A. Milne, a Micimackó írója

130 éve, 1882. január 31-én, még a boldog viktoriánus években született *Alan Alexander Milne*, a Micimackó és a Micimackó kuckója írója. A jó családból származó fiatalember apja magániskolájában kezdte, és a híres Cambridge-i egyetemen fejezte be tanulmányait. Már fiatalon írogatni kezdett, és azonnal kiderült, hogy hihetetlen humorérzékkel, és emberismerettel áldotta meg a Teremtő.

Mondják, hogy azért kezdett a *Punch* nevű satirikus lapba írni, mert nem volt elég pénze a drága felső középosztálybeli londoni élethez, állítólag úgy csökkent a reményteljes ifjú önbizalma, ahogy fogyott az apja által küldött zsebpénz. Itt az első párhuzam zseniális magyar fordítójával, Karinthy Frigyessel, mindketten ismerték a pillanatnyi pénzzavar fogalmát. Akárhogy is volt, Milne harmincéves korára elismert és sikeres író lett. Megnősült, de a boldog békeidőket derékba törte az I: világháború, melynek hatására a kezdetben harcoló, majd a sereget otthagyo Milne pacifistává vált.

Mondják, hogy a háború borzalmai miatt menekült a Százholdas Pagony mesevilágába, mások, így fia is – aki felnőttként írt visszaemlékezéseiben megközelíthetetlennek látta az apját –, úgy vélik, hogy nem tudott mit kezdeni az apaság felelősségével. Akárhogy is volt, megszületett Milne egyetlen gyermeke szórakoztatására írt műve, először a Micimackó, majd a kiadó unszolására a folytatás, a Micimackó kuckója is.

Jól tudjuk, hogy minden gyereknek van egy kedvenc meséje, amit minden este hallani akar. Nekem ez a „Malackát kiönti az árvíz” alcímű fejezet volt, de még mindig elgondolkodtat ez a bájos történet.

Vannak olyan idők, amikor túl sokat esik az eső, más szóval kedvezőtlennek válnak a körülmények. Ilyenkor van, aki fel tud vinni néhány csupor mézet a fára, van némi tartalék még, de a teli csuprok száma villámgyorsan tud ám csökkenni, mígnem szegény Micimackó már csak a nem visszaváltható üres csuprok társaságát élvezheti. De van, akinek még ennyije sincs. A még szegényebb Malacka nem is tudja megfogalmazni, mi a baj, a „segítség Malacka (én)”, meg a papír másik oldalára írt „én vagyok Malacka segítség” felkiáltás az egész helyzettel együtt a felsőoktatás szociális munkás szakjának csemegéje lehet. Nem beszélve a halált meg-

vető bátorságról, amellyel Micimackó a vízbe veti magát, vagy a teljesen logikus Róbert Gidához való fordulás utáni zseniális megoldásról. Meg kell fordítani az esernyőt. Ennyi az egész.

Ez az a gondolkodás, amelyet a lehető legpozitívabban értve, gyermekinek nevezhetünk. Nos ilyen zseniális gyermek néha ez a Micimackó. Elképesztő felvillanásai vannak, még hozzá sokkal több, mint nekünk fáradt, illúziótlan, tapasztalt felnőtteknek, akik már ismerik az életet. Bizony, bizony ránk is vonatkozik Jézus figyelmeztetése (Mt 18, 3): „*Bizony, bizony mondom nektek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába.*”

Sokat tanulhatunk Micimackótól, meg persze a többi állatszereplőtől is. Mindegyikük egy pompás karakter, pont olyanok, mint amilyenek mi vagyunk. Hányszor vagyunk itt, a főiskolán* tudálékosak, nagyképűek, pont olyanok, mint Bagoly, aki pedig képtelen elolvadni a Nyuszi által odaadott levelet? Micsoda megkönnyebbülés, ha végre megtudjuk, miről van szó. Hányszor vagyunk okkal, vagy ok nélkül végletesen és keserűen pesszimisták, mint Fülel? Rólunk is kiderülhet ám, ahogy Tigrisről, hogy nem tudunk lemászni a fáról, ahova pedig felmászni se volt könnyű, pláne

Zsebibabával a hátunkon. Hányszor aggódunk feleslegesen gyermekükért, mint Kanga, hányszor vagyunk bátortalanok és ezzel párhuzamosan hányszor érezzük a zsebünkben az Elefántot, mint Malacka, és hányszor sírjuk a kétségbeesés és a megbánás keserű könnyeit a magunk készíttete verem alján, amikor nem jön le a fejünkről a mézescsupor, mint Micimackó? Meg azután hogyan is fogadjuk, az Erdőbe érkezett új jövevényt? Hogyan próbáljuk meg Tigrist megfékezni? És főleg hogyan magyarázzuk meg kételkedő környezetünknek, hogy az a rossz, amit teszünk, valójában jó, mint Nyuszi?

„– Én ugyan nem szeretném, ha /Tigris/ aztán mindig szomorú maradna - mondja Malacka kételkedően.

„– A Tigrisek nem maradnak szomorúak – magyaráz Nyuszi. – Bámulatos Gyorsasággal teszik túl magukat a bajokon. Egyszer megkérdeztem Baglyot, hogy biztos legyen benne. Hát ő is mondta, hogy igenis Bámulatos Gyorsasággal. De elég is, ha egy kicsit összezsugorodik és elszomorodik... csak úgy öt percre, az is valami.., azzal is segítettünk...”

Persze a történetben az „aki másnak vermet ás” kezdetű közmondás logikája érvényesül, pont Nyuszi válik egy kissé alázatosabbá, meg aztán a könyv más helyén, pont a történet előtt, az előző fejezet végén megkapjuk a gyógyító párbeszédet:

„– Igazán nem is olyan komisz ez a Tigris. Egész jó gyerek – jegyezte meg Malacka odavetően.

–Ki mondta, hogy nem rendes gyerek?– kérdi Róbert Gida.

– Általában senki se olyan nagyon komisz – véli Micimackó. - Nekem ez a véleményem... De azt hiszem, valahogy így is van...

– Igazad van – felel Róbert Gida.”

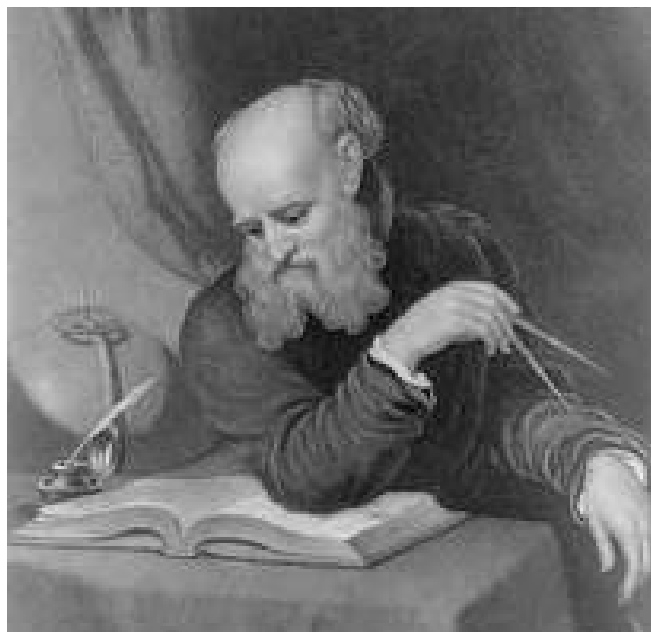
Biztos, hogy itt is Micimackónak van igaza, de hiába szólalt fel Milne újra és újra a béke mellett, a nációk bizonyára nem mélyedtek el eléggé a Micimackó mély-ségesen mély filozófiájában, így Milne és nemzedéke kénytelen volt még egy világháborút végigszenvedni. Anglia elvesztette a gyarmatait, lassan nagyhatalmi státuszát is. Az öreg, immáron világhírű írónak 70 évesen, a második világháború után – s itt még egy döbbenetes párhuzam Karinthyval – agyműtéten kellett átesnie, amelynek következtében 1956. január 31-én bekövetkezett haláláig tolókcocsiba kényszerült. Nevét örökre megőrizte az utókor, mesefigurái pedig sose szűnnek meg nevetetni és szórakoztatni (meg persze elgondolkodtatni) gyermeket és felnőttet egyaránt.

Bereczki Géza

*itt, a főiskolán – a Wesley János Lelkészképző Főiskola

A matematikai univerzum szerelmese

370 éve hunyt el Galileo Galilei

Úgy tűnik, mintha csak a Pandóra* szelencéjéből kiáramló bajokra, úgy tekintenénk a korlátozatlan, teljes szabadságban bontakozó természettudományra is. A cselszövészel ajándéknak álcázott edény azonban nem ürült ki, csak Elpis, a remény maradt benne. A tudomány béklyóktól való szabadulása sem teljes, mert mintha egyvalami nem szabadult volna el: a bizonyosság.

Vajon honnan származik a félelem, a tudat ártatlanságának védelme, az ember tudástól való csillapíthatatlan vágyával paradox módon együttható önvédelem, amely a mélybe tekintéstől előrelátóan óvakodik?

A probléma történeti emlékezetünket ébresztgeti. Utazásra invitál az európai tudományok nagy fordulópontjának korába, amely a keresztény Konstantinápoly végnapjaiban bontakozott ki Itáliában.

Galilei rézkarcba merevített arcát, heroikussá hagyományozódott küzdelmének súlyát teszi vállunkra, hogy maximája összetörje egyéni próbálkozásaink túlértékelésére tett kísérleteinket.

Egy ember, akit Kopernikusz ébresztett fel dogmatikus szendergéséből, a firenzei művészeti akadémia diákja, aki az ecsetvonások tömörre alakuló függőnye mögött szerkezetként megbúvó matematikai univerzum szerelmesévé vált. Lépésről lépésre kis bizonyosságokból a nagyobbak felé haladva érte el a pisai egyetem matematikatanárává kiválasztó elrejtethetetlen szakértelmét.

A krónika azonban éppen nem úgy alakul, ahogy azt történeti logikánk metrikája által számolnánk. A tökéletes körmozgások centrumaként elképzelt Földünk, otthonunk Galilei tolla által először a fényes óriás, a Nap szolgájává lett, majd az új szemlélet lehetetlenné tette a régit, horizonttá zsugorítva azt az arányaiban totális új elmélet mindent betöltő méreteihez képest.

És ez még csak a tánc kezdete volt. A bábeli zűrzavarban, a gondolatok és egyének sokszínűségében, a tudományos soknyelvűségben először csendült fel a mindenki értelmében azonos hatást keltő egyetemes szó, amely végre beszédre bírta a természetet. A tökéletes nyelv keresésének bűvöletében égő tudományos közélet Bacon idolumait jól ismerte. Tudta, hogy a piaci beszéd „megértése” nem az ismeretek átadása, nem dekódolás, pusztán ráhagyatkozás az ismeretlenre, együttérzés és tisztelet. A tudomány Galilei szerint nem hagyatkozhat a kommunikáció együttérzésből és részvétekből táplált sejtésére, amit szükséges jóként adott a nyelvek sokszínűsége. Galilei tökéletes nyelve az östudás rehabilitációjává lesz, hiszen a nagy könyv lapjain az univerzum betűi matematikai fogalmakként kezdtek láthatóvá válni.

De hol van akkor a megfejtés, az események láncolatának racionális felépítése, a prognózissá szelidült természet végső és hibátlan fordítása?

Galilei nyelve nem hozott új bibliai korszakot. A tökéletes nyelv a minimumra korlátoz. Galilei elvetette a

kvalitatív** kérdéseket. Nincs válasz a miértekre. Sokkal több van ott. Mennyiségi válaszok.

Azt nem tudhatjuk, hogy mely okból vonz a Föld, de azt tudjuk, mit mennyire. Azt nem tudhatjuk, miért kering a Föld, de azt igen, hogy hogyan.

A tudható és megismerhető világ leszűkítése, a szemléletmódban felbukkanó világ radikális zsugorítása nyitotta ki és hozta harmonikus mozgásba a természettel együttketyegni képes óraművet, az emberi értelmet.

A nagy elveszett, minden egész eltörött, de a kicsik szilárdabbakká, gyémánt erejűvé tömörültek. Ez a tudásminimum, ez a igazságelem, ez a szimplex meggyőződés tette végtelenül kiszolgáltatottá és elkeseredetten veszélyessé Galilei minden lépését.

Nagy dolgokért, hatalmas tervekért, a végtelenben sejtett célokért meghalni nemes dolog, de nem jelent garanciát az igazságra. Van azonban a kicsi, de megingathatatlan ismeret. Na ez aztán veszélyes tud lenni az egyénre nézve. Az oroszlan barlangjába, a kígyó fészkebe vonzza a megvilágosult értelmet. Ahogyan Galileivel is tette. Maga ment Rómába, hogy az egyházi hatóságot meggyőzze az új elvről. Ezért kezdetben türelmet és meghallgatást, türelmetlenségéért azonban nem az inkvizíció „puha párnáját”, hanem megszelidült haragját vonta magára. Nem gyulladt új máglya a *Campo di fiorén*, de szabadságát örökre elvesztette.

Kicsi bizonyosságok, veszélyes szikrák.

Parányi tudás a kauzalitásról, a geometriai fogalmakról, az emberi méltóságról és jogokról veszélybe sodorhatják nagy betűkbe nem foglalt sorsunkat. A kicsi, a kevés, az elvehetetlen minimum, ami után csak a lánc marad. Ez a legvégső érték.

A töredékes, de mégis egész kicsiny bizonyosság az, amely a szelencéből sok bajjal együtt végül kiáramlott. De az edény mélyéről végül is teljesen elszabadult Elpis is, amely maga a reménység.

Erős Máté

FILLÉRES FŐZÉSI PRAKTIKÁK

FINOMAT – EGÉSZSÉGESET – OLCSÓN

A mai gazdasági válságban nemcsak a kormánynak, hanem az egyes embernek is alaposan meg kell nézni, mire, mennyi pénzt ad ki. Rovatunkban – megkönnyítve olvasóink döntését – olyan recepteket adunk közre, amelyek négy személyre szólnak és valamennyi étel kihozható ötszáz forintból. Emellett ízletesek és egészségőrzők – próbálja ki!

Szívesen fogadjuk is az eredeti, jó ötleteket, kreatív főzési-sütési megoldásokat, amelyeket lapunkban továbbadunk. A recepteket szavazásra bocsátjuk, a legjobbakat értékes kötetekkel, köztük szakácskönyvekkel jutalmazzuk. Együtt ötletekben is gazdagabbak vagyunk, s kevesebb pénzből több jut az asztalunkra is. Finomat – olcsón! Jó étvágyat!

Töltött krumpli 4 személyre

Ha elmúlt az ünnep és maradt egy kis hús, sajt, tojás, ez-az, mind a töltött krumpli töltelékévé válhat. Vegyük most a legegyszerűbbet, az olcsó és pénztárcát-gyomrot kímélő, krumplival töltött krumplit. Nálunk, a Bosnyák téri piacon 50-80 Ft között van 1 kg szép, nagy krumpli. Ez általában 4 nagy szem, amiből 1 db egy jó étvágyú felnőttnek, fele pedig egy gyermeknek elég.

A megmosott krumplit héjában főzzük meg – a főzővízbe természetesen tegyük egy kevés sót. Amikor megfőtt, hagyjuk kihűlni, majd szedjük le a héját és vágjuk ketté. Kanállal kaparjuk ki a főtt krumpliforgácsot, hogy majd 1 centi vastag krumplikosár maradjon.

A kiszedett belsejét keverjük össze vajjal vagy zsírral, esetleg maradék tejszínnel, sózzuk-borsozzuk, töltsük vissza és süssük meg. A külseje ropogós lesz, a belseje krémes. Aki eddig kóstolta, találgatta: mi is az a finom töltelék.

Az egész ára körülbelül 100 forint. Ha maradt egy kis savanyúság, saláta, azzal kínáljuk! Jó étvágyat! (Gigi)

Fehérjebevitel: 70 % növényi – 30 % állati eredetű

A napi ételadagok összeállításakor nagyon fontos szempont a megfelelő arányú fehérje-bevitel, amely akkor megfelelő, ha 70 %-ban növényi, 30 %-a pedig állati eredetű. Számos jó minőségű és olcsó növényi fehérje közül válogathatunk, ilyenek a babfélék (szemesbab, zöldbab), a lencse, a kukorica vagy a szója, amelyek mindegyikét többféle módon lehet elkészíteni. Az alábbiakban ehhez adunk néhány ötletet.

Rántott szójaszeletek kukoricás rizzsel

Hozzávalók: 1 doboz, kb. 8-10 darab szójaszelet (ára: 200 Ft), egy doboz 2 zacskós rizs, (180 Ft), egy közepes konzerv kukorica (125 Ft), 2 db tojás (30 Ft), 1 gerezd fokhagyma, 15 dkg rozsliszt. A szójaszeleteket néhány órára beáztatjuk sós-borsos-fokhagymás vízbe (ízlés szerint fűszerezve), utána kinyomkodjuk a szójaszeleteket, lisztbe, majd a felvert tojásba mártjuk és forró olajban kisütjük. A rizst bő sós vízben megfőzzük, a konzerv kukoricát a végén csak belekeverjük, ha az ebédre, vacsorára várók nagyon éhesek – de el is lehet hagyni (esetleg mással helyettesíteni, pl. zöldborsóval rizibizit készíthetünk). Alkalmi öntetet is adhatunk hozzá, pl. joghurtot mustárral, kevés citromlével és cukorral elkeverünk – kész is a hamis tartármártás. Az étel a kiegészítő alapanyagokkal együtt is alig van 500 forint fölött. Gyorsan elkészíthető az ízletes ebéd vagy vacsora 3-4 személynek.

Sajtos zöldbab

Hozzávalók: 1 kg mirelit zöldbab (370 Ft) és 15 dkg reszelt sajt (130 Ft), olaj. A zöldbabot az olajon megpároljuk, majd amikor már puha, a tetejére szórjuk a reszelt sajtot. Gyors és finom egytálétel. Ha van petrezselyem-zöldje a hűtőben, rá lehet vágni – mutatósabb és ízletesebb lesz tőle a sajtos zöldbab. Az egész ételkészítési művelet 20 perc, üveges zöldbab esetében még rövidebb időt vesz igénybe.

Lencsefőzelék – kemény tojással

Hozzávalók: 1 kg lencse (280 Ft), 4 db tojás (120 Ft), a rántáshoz olaj, hagyma, liszt, pirospaprika, a főzelékbe babérlevél, ecet és só. A lencse rántás nélkül is nagyon finom és hamar eltelt, érdemes a heti menüben rendszeresen helyet adni neki. Ha marad belőle, pürét is készíthetünk, például húsmaradékhoz.

B. A.

A hónap zöldsége: a fehér káposzta

A káposzta az egyik legrégebbi és legelterjedtebb természetes gyógyszerünk. Ezt a tulajdonságát annak köszönheti, hogy nagy mennyiségben tartalmaz kén. Mint tudjuk, ez az elem testünk minden sejtjében megtalálható.

De lássuk, mi minden van még a káposztában!

A fehér káposzta tartalmaz káliumot, kén, jód, kalciumot, foszfort, vasat, klórt, nátriumot, nagy mennyiségű A vitamint, B vitamin komplexet, C vitamint és U vitamint.

Ezeket, az elemeket egyébként a káposztafélék családjának a többi tagja is tartalmazza. Bebizonyosodott, hogy rákellenes tulajdonságuk van, amely lassítja a karcinogén, tehát a rákkeltő anyagok felszívódását a szervezetben, illetve gátolja a sejtek mutálását, s a mutált sejtek növekedését, amelyek egyébként a rákos daganatokat képezik. A fehér káposzta gyógyító hatásához még hozzájárul két elem, a klór és a jód. Ez a kombináció teszi lehetővé azt, hogy a káposzta az emésztőrendszerünk legtökéletesebb gyógyszere.

A C vitamin tartalomból eredően a gyulladással fogynyt kitűnően gyógyítja, rendkívül jól tisztítja a beleket, különösen a vastagbelekre van jó hatással akkor, amikor azok nem ürülnek rendesen. Arról tudjuk meg, hogy valami nincs rendben a vastagbélben, ha a káposztalé elfogyasztása után szokatlanul nagy mennyiségű gázok keletkeznek. Ez annak a jele, hogy a vastagbél nem ürül rendesen, illetve idegen baktériumok vannak jelen.

Véd a bőrkiütések ellen. A káposzta fogyasztásával segítséget adunk a májnak a kobalt, nikkal és a réz mérgek semlegesítésére. A cukorbetegség számára mindenképpen ajánlatos a káposzta fogyasztása, mert az elfogyasztás után hamarosan érezhető a vércukor csökkenése vagy emelkedése a vérben. A legutóbbi kutatások bebizonyították, hogy a káposztában található kén-aminosav csökkenti a magas koleszterin szintjét.

A fehér káposzta rákellenes hatását vizsgálva a legjobb eredményt az emésztőszerveken jelentkező rákos kezelés, fekély gyógyításában érték el. Így a gyomorrák, nyombélrák gyógyításában egyharmadára csökkent a gyógyítási idő, mint a hagyományos módszerrel gyógyítottaké. Ez annak köszönhető, hogy a három elem, a kén, a klór és a jód olyan mennyiségben és olyan kombinációban fordul elő benne, amely

optimálisan hat a gyomor és a belek nyálkahártyájára és nyálkamennyiségére.

A népi gyógyászatban a hörghurutos megbetegedésekre is jótékony hatással van a káposztában található kálium. A káposzta hatására lényegesen emelkedik a bélben a barátságos, az emésztést elősegítő baktériumok száma. Glutamin, illetve a nélkülözetlen aminosav tartalma teszi lehetővé, hogy a káposzta a májbetegség gyógyításában, zaklatott idegeink csillapításában is kiváló hatású, segít a depressziós hangulatok feloldásában, az alvási zavarok megszüntetésében is. A téli időszak tápanyagokban leggazdagabb és legolcsóbb tápláléka, amelyből sokféle étel készíthető.

Kiváló vitaminforrás a savanyúkáposzta-olivaolaj-lilahagyma párosítás = érdemes kipróbálni.

A. Y.

TÁMOGATÁS

A legelesettebbek szorulnak a legnagyobb segítségre

Korábbi számainkban beszámolót közöltünk egyházunk közoktatási és szociális intézményeiről. A téma továbbra is aktuális és érzékeny, ezért röviden újra összefoglaljuk; ahol szükséges, frissítjük.

2011 szeptemberében közel 2800 tanuló kezdte meg az évet közoktatási intézményeinkben, összesen 32 különböző helyszínen.

Egyházunk a krisztusi mintát követve szolgál a legelesettebbek, legrászorulóbbak irányába. Intézményeinkben jelentős a halmozottan hátrányos helyzetűek aránya. Az oktató-nevelő munka mellett további szociális feladatok is hárulnak ránk, pl. ingyenes étkeztetés, tankönyv, iskolabusz biztosítása.

Nagy kiváltság számunkra ez a munka, de vannak nehézségei. A 2011 júliusában elfogadott egyházi törvény megszorításai tovább nehezítették helyzetünket. Úgy gondoljuk, nem a saját ügyünket, hanem az Úr ügyét szolgáljuk, ezért közösen hordozhatjuk a ránk bízottakat.

Ellátottaink nevében hálásan köszönjük az eddig befolyt támogatásokat!

Sokan természetbeni adományukat hozták el központunkba (saját befőzésű lekvár, gyümölcs, tartós élelmiszer, ruhanemű, játék, édesség). Volt, aki borítékban küldött támogatást, más Szlovákiából hozott ezer euró adományt, és akadt, aki egy óvodásunk egy éves étkeztetését támogatta. Minden fillérnek helye van!

Jelentős segítség a személyi jövedelemadó alapján felajánlható egy százalék egyházunknak történő rendel-

kezése (technikai számunk: 0444). (Az Oltalom Karitatív Egyesület tudja fogadni a civil szervezeteknek felajánlható egy százalékot a 19010409-1-42 adószáma alapján.)

Óriási segítséget jelentett, hogy az idén nyáron is jöttek fiatalok Hollandiából és több helyen is végeztek festési, karbantartási munkálatokat.

Iránymutató a támogatáshoz

Cipő

Egy elfogadható minőségű téli cipő átlagosan 5.000,- Ft-ba kerül, aki a cipőakciónkat kívánja támogatni, kérjük a közlemény rovatba a 'cipő' szót írja. (Van, akinek a lábbeli hiánya okoz gondot iskolába menetelkor.)

Utazási költség/üzemanyag

Rengeteg távol lakó tanulónknak jelent gondot az iskolába jutás, ezért iskolabuszokat kell üzemeltetnünk, ami igen költséges. Egy liter üzemanyag ára a cikk írásának pillanatában 433,- Ft körül mozog. Havonta több ezer kilométert tesznek meg iskolabuszaink, egy havi üzemanyagköltségük jelenleg kb. 1.040.000,- Ft (kb. 2.400 liter gázolaj).

10 liter gázolaj: 4.330,- Ft (közlemény: 'véka'), 50 liter gázolaj: 21.650,- Ft (közlemény: 'kanna'), 100 liter gázolaj: 43.300,- Ft (közlemény: 'hordó')

Fűtés

Az őszi-téli időszakban a fűtési költségek extra terhet jelentenek: több helyen áttértünk a hagyományos tüzelési formára (fa, szén), de legtöbb intézményben csak gázzal tudjuk ezt megoldani. Nagyjából 180 napig szükséges fűtenünk iskoláinkat, óvodáinkat. Átlagosan körülbelül 2.200,- Ft egy diákunk havi fűtési költsége. Egy tanuló egy havi fűtési költsége: 2.200,- Ft (közlemény: 'kályha'), Egy tanuló egy éves fűtési költsége: **13.200,- Ft (közlemény: 'kemence')**

Étkezés

Legégetőbb az étkeztetés kérdése, ennek költsége átlagosan (napi, heti, havi, éves bontásban):

Egy tanuló egy napi étkeztetése: 1.100,- Ft (közlemény: 'kalász')

Egy tanuló egy heti étkeztetése: 6.875,- Ft (közlemény: 'kéve')

Egy tanuló egy havi étkeztetése: 27.500,- Ft (közlemény: 'kepe')

Egy tanuló egy éves étkeztetése: 330.000,- Ft (közlemény: 'kazal')

A heti, havi, éves összegek részben tartalmaznak hétvégi étkeztetést, mert ezt is biztosítjuk a gyerekeknek, ahol ez szükséges.

Pénzügyi támogatás módja

Amennyiben támogatni szeretné egyházunknál tanulókat, akkor azt az alábbi módokon teheti meg:

Átutalás a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség 11708001-20520380 számú (OTP-nél vezetett) bankszámlájára;

Befizetés a 1086 Budapest, Dankó u. 15. szám alatti pénztárban;

Sárga csekk segítségével postán vagy az OTP bankon keresztül (csekk rendelhető a központi címen).

Fontos! Kérjük, a közleménybe írja be az összeg mögött szereplő fantázia nevet, hogy adománya célját rögzíteni tudjuk, és aztán beszámoljunk az összeg felhasználásáról. Ha más célt kíván megjelölni vagy más összeget adna, természetesen megteheti, de kérjük, a célterületet közleményében tüntesse fel!

Támogatásukat Máté evangéliumának szavaival köszönjük meg: „...éheztem, és ennem adtatok...”, „...amennyiben megcselekedtetek eggyel ez én legkisebb atyámfiái közül, énvelem cselekedtetek meg.” Mt 25,35a.40b.

MET

Idegen szavak és kifejezések szótára

Pandóra (görög: „csupa ajándék”) – **Pandóra szelencéje**: a görög mitológia szerint az első nő volt, akit Zeusz teremtett, hogy megbüntesse az emberiséget, amiért Prométheusz ellopta nekik a tüzet. Pandorát Zeusz a többi isten segítségével teremtette: Héphaisztosz formálta meg agyagból az első asszonyt, Aphrodité adott neki szépséget, Apollón zenei tehetséget és a gyógyítás képességét. Hermész ezután egy szelencét ajándékozott Pandorának. Egy nap Pandóra kíváncsiságból kinyitotta a szelencét, amiből az emberiségre szabadult az összes csapás (betegség, bánat, ínség, irigység, szegénység, öregség, gonoszság, bűn, stb.) Pandóra megijedt és gyorsan lecsapta a szelence fedelét, amiben egyedül a remény maradt benn. A világra szenvedéssel teli időszak köszöntött, míg Pandóra újra ki nem nyitotta a dobozt, hogy a remény is kiszabaduljon. (Lásd 30. oldal)

Kvalitatív – A kvalitatív módszerek általában mélyebb, árnyaltabb ismeretek megszerzésére irányulnak és viszonylag kis elemszámú mintán történik az adatfelvétel. A kapott eredmények nem számszerűsíthetők, nem mérhetők. A kvalitatív vizsgálatok abban az

esetben alkalmazhatók sikeresen, amikor a különböző viselkedésformák, magatartásbeli sajátosságok mozgatórugóit igyekeznek feltárni. (Lásd 30. oldal)

Inklúzió – Az **inklúzió** a közoktatás fontos fogalma, az integráció társfogalma. Szemléleti befogadást és elfogadást jelent. Az inklúzív, befogadó iskolai oktatás személységre orientált. Feladata, hogy megteremtse minden tanuló egymással való sokoldalú interakciós, kommunikációs és kooperatív nevelési-oktatási lehetőségét. Továbbá biztosítsa a tudáselsajátítást, a jártasságok, készségek, képességek, kompetenciák, gondolkodási erők megszerzésének, fejlesztésének aktív, konstruktív ösztönzési folyamatát. Az inklúzív didaktika gyermekcentrikus, mivel az adott fejlődési-gondolkodási- és tevékenységi szint bázisára épít. Az inklúzív iskolában - a comeniusi és ratkei elvek alapján - mindenkinek mindent meg szabad tanulnia. Legfontosabb módszere a reflektív tanulást elősegítő, a felfedezést, a kreativitást, a kooperációt előtérbe helyező oktatási stratégia. Sokat és bátran merít a reformpedagógia gyakorlatából is. (Lásd 12. oldal)

ÁLLÁSHIRDETÉS

Egyházunk Budaörsön működő, időseket gondozó intézménye házi gondozót keres. Jelentkezni önéletrajzzal és a képzettség igazolásával a szabadoserika@metidosekotthona.hu email címen lehet.

A Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség
pályázatot hirdet a **Szolnokon** 2012. januárjában nyíló
Idősek Otthona és Házi Gondozószolgálat álláshelyeinek
betöltésére

Meghirdetésre a következő **álláshelyek** kerülnek:

1 fő vezető ápoló

15 fő ápoló-szociális gondozó

1 fő mentálhigiénés munkatárs

1 fő szociális ügyintéző

1 fő gazdasági ügyintéző

1 fő foglalkoztatásszervező

1 fő mozgásterapeuta (heti 4 órában)

és kisegítő dolgozók (mosónő, konyhalány, gépkocsivezető,
karbantartó, takarító)

A jelentkezőnek az alábbi dokumentumokat kell megküldenie::

- szakmai önéletrajz,

- erkölcsi bizonyítvány,

- a munkakör betöltéséhez szükséges iskolai végzettséget,
szakképzettséget igazoló oklevél másolata.

A bér és egyéb juttatásokra a közalkalmazottak jogállásáról szóló
1992. évi XXXIII. törvény szerint kerül sor.

Az álláshelyek: 2012. január hónapban (a működési engedélytől
függően) betölthetők

A jelentkezést a következő címre kérjük eljuttatni:

MET Iroda, 1086 Budapest, Dankó u. 11.

e-mail-cím: lakatosanka@wjlf.hu

Bővebb információ: a 06-1/210-54-00/219 telefonszámon. kérhető.